

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalaba

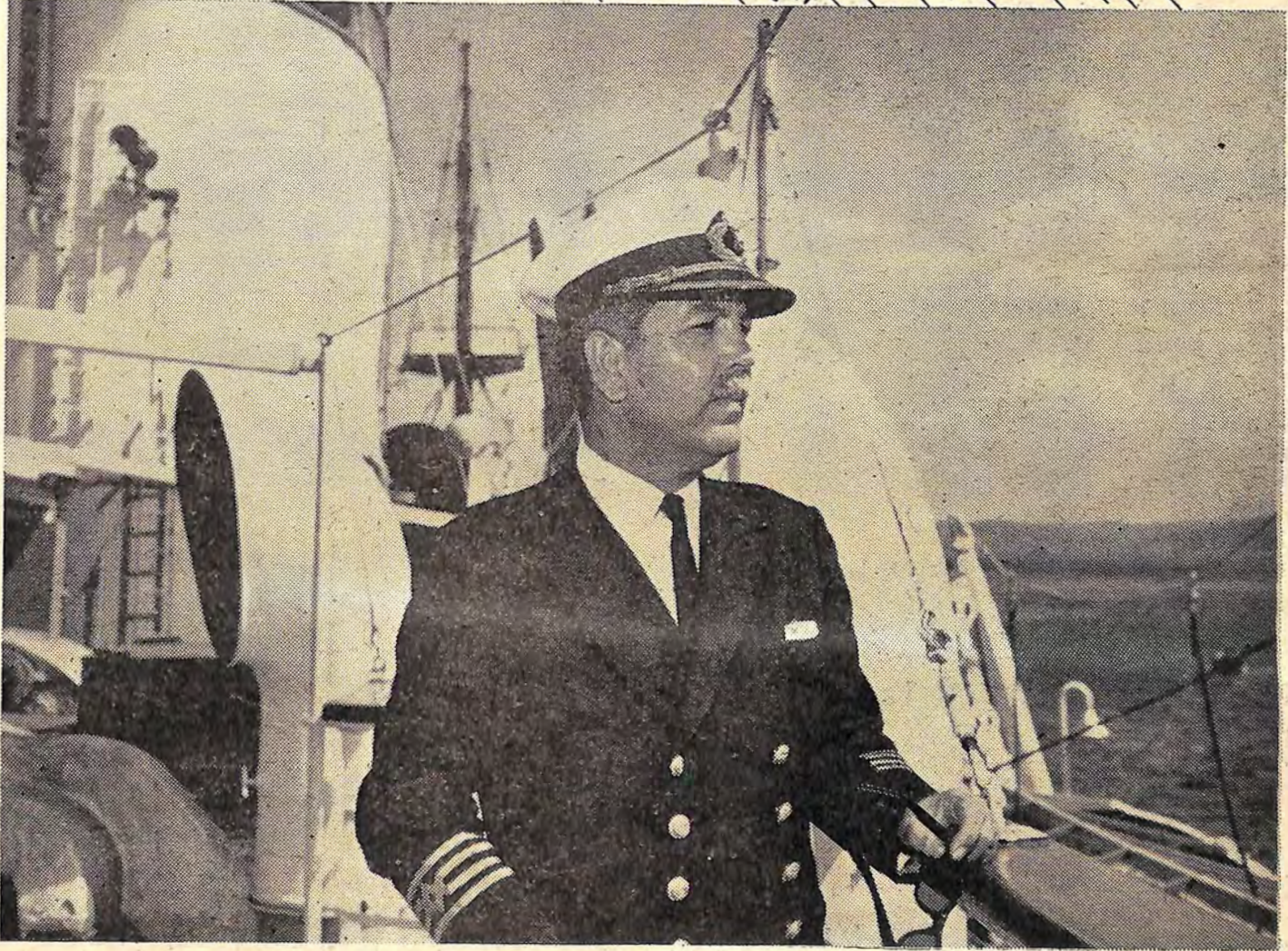
M. Ali Aybar, C.H.P.'yi
kapitalistlikle suçladı.
— Gazeteler —

Ecevit — İşte bütün
sermayemiz!..

CAF

Hava Tahmin Raporu :

BEREKETLİ
MİLYON YAĞMURLARI
30 ARALIKTA
İŞ BANKASINDA BAŞLIYOR.
TASARRUF SAHİPLERİNE
DUYURULUR!

4
MİLYON

4 MİLYON liralık yılın
ikinci çekilişi de 30 Aralıkta
yapılıyor. Hatırlatırız.

7
MİLYON

7 MİLYON liralık
büyük çekiliş için
30 Aralık tarihine kadar
İş Bankasında mutlaka
hesap açtırınız: **60** Apartman
Dairesi, **3** adet **100.000**
lira, **100** adet **10.000** lira,
200 adet **5.000** lira,
500 adet **1.000** lira ve
12.000 adet zengin para
ikramiyesi talihlilerini
bekliyor.

TÜRKİYE **BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 7972 — 179)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 46 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 8 Kasım 1967

BU HEYKEL CANLANACAK!

GAZİ Mustafa Kemal Atatürk öleli yirmi dokuz yıl olmuş. Ne de çabuk geçiyor zaman... Akbaba, Mustafa Kemal Paşa'yı tanıdı önce, Gazi'liğini bildi, Atatürk'lüğünü yaşadı ve ölümüne ağladı. Cumhuriyetimiz 44 yaşındadır, Akbaba 45. Demek ki yarım yüzyıla bir elin beş parmağı kadar zaman kalmıştır.

Bu yıl 10 Kasım'da gene onun için ağlanacak, törenler düzenlenecek, nutuklar söylenecektir. Elbette büyük kentlerimizin güzel konuşan hatipleri, Atatürk için söyleyecek çok söz bulurlar. Biz, yüz yıllardan beri kasideler yazmasını bilen insanlarız. Gazi Mustafa Kemal gibi destan kahramanına övgülerimiz elbette yediren gülleri gibi açılacaktır. Ama geliniz, bu 10 Kasım'da, Atatürk'ü övmekten çok kendi kendimizi muhasebeden geçirmek yoluna sapalım:

O gözlerini yumalı 29 yıl oluyor, acaba biz neler yaptık?

Gidiniz İstanbul'un beş-on kilometre ötesinde bir köylüyü yoldan çevirip konuşunuz:

- Köylü dayı nasılsın?
- Hamdolsun beğ!
- Okuma yazman var mı?
- Yok.

Anadolu'da gördüğünüz 10 köylüden muhakkak yedisi sekizi okuma yazma bilmiyor. Bu durumda, Gazi Mustafa Kemal'in heykeline parmağımızı uzatarak:

— Atam sen ölmedin! diye nutuk atmanın mânâsı var mı?

Atatürk'ü her gün biraz daha öldürmeye çalışanların yılda bir kere nutuk kürsülerine çıkıp ağlaması ve yakınması nasıl da gülünç bir aldatmacadır!

Gazi Mustafa Kemal'in heykeli birden canlansa, saçlarına renk, yüzüne kan, gözlerine fer gelse... Yürüse memleketin içine... 19 Mayıs 1919'da Samsun'a ayak basmışcasına yürüse...

Hoparlörle avaz avaz bağırarak bir ezan sesi duysa:

— Bu nedir?
— Siz öldükten sonra ezan gene arapça söylenmeye başlandı Paşam...

Bir binanın önünde yavaşlarsa Gazi Mustafa Kemal:

— Ya bu nedir?
— Kur'an ve hafız kursu Paşam!

— Bu çocukların öğrendiği ne?
— Eski yazı Paşam!

Ne olurdu acaba o zaman?

Yer yarılr, gök çatlar mıydı? Ya da Atatürk'ün canlanan heykeli kaskatı donar mıydı? Vurmaya başlayan yüreği durur

ATATÜRK — Ben bu vatani size böyle mi emanet ettim?..

muydu? Ya da hepimize dönüp, parmağını uzatır mıydı:

— Ben bu vatani size böyle mi emanet ettim?..

Yirmi dokuz yıl geçmiş aradan... Atatürkçülük, Atatürk'ün

heykelleri gibi donup kalmıştır.

Sanki Türkiye'nin bütün saatleri 1938'in 10 Kasım günü sabahı saat 9.05'te çakılmıştır; ne akrepte bir ilerleme, ne yelkovan da bir gayret...

Ve bu donmuşluk içinde her 10 Kasım'da bayrakları yarıya indirip kürsülerde nutuklar söylemek:

— Sen bir tanesin Atam, sen ölmedin!

Gazi Mustafa Kemal hayatta iken kendisine suikast yapmaya cesaret eden bir kaç kişi çıkmıştı, şimdi Gazi Mustafa Kemal'in öldüğünü bilerek Atatürkçülüğü her gün biraz daha öldüren nice kişi var.

Biz heykeltraş olsaydık Mustafa Kemal'i ayaklarını Türkiye haritasına dayamış tuncdan bir ıstırap heykeli biçiminde dökerdik. Yirmi dokuz yıl sonra bugün Türkiye'yi yeniden kurtarmak gerekiyor; bir kurtarıcı için bundan daha büyük bir ıstırap var mıdır?

O kadar büyük ıstırap ki bu, heykellere can verebilir. Bir sabah Gazi Mustafa Kemal'in şafak bulutları gibi memleketi tekerrar sardığını görürsek hiç şaşmayalım. O, öldü sanıldığı anda yeniden doğanların sırrına erişmiştir, büyüklüğü de buradadır zaten...

AKBABA

AKBABA

Gelecek haftaki ilâveli sayısında :

VATAN SAĞ OLSUN...

Yazan : AZİZ NESİN

AKBABA'nın MÜJDESİ:

Güzel panoramalar ve lokum kadınlar çizicisi, ünlü sanatçımız SUAT YALAZ gelecek sayıdan itibaren Akbaba ailesine katılıyor.

Son yılların en ilginç yazı serisi :

**EŞ KİŞİLER ZİNCİRİ'nin
yeni bir olayı ?**

Gelecek hafta ilâveli AKBABA'da

İZİNDEYİZ

Muzaffer İZGÜ

ADAM kalkmış, ta İngiltere gibi yerden beni görmeğe gelmiş... Anam, ne dolmalar pişirdi, ne börekler yaptı bu gāvurcuğa... O:

— Yemem, dedikçe, biz ailecek:
— Yok vallahi olmaz, şunu benim hatırım için ye, şunu babamın hatırı için ye, bunu anamın hatırı için ye! diyorduk.

Adamcağızı, Türk misafirperverliği uğruna anasından doğduğuna pişman ettik. Adam:

— Doydum, dedikçe, anam dayıyor, dolma köfte sahanlarını. Bir taraftan da:

— Yemediğin için böyle solucana dönmüşsün ya, diyor.

Sıra gezme faslına gelince, attım adamı motosikletin kucına:

— Haydi sana İstanbul'u gezdireyim, dedim.

Babam itiraz etti:

— Olmaz!...

— Neden baba?

— Ulan, adam Türkiye'ye çift bacaklı geldi. Tek bacaklı mı yollayacaksın memleketine?

— Evelallah bilirsin baba, motosikleti ne denli kullandığımı.

Yola çıktık...

— İşte, dedim, burası Aksaray...

O, gözünü başka yana çevirmiş, bir şeylere bakıyor.

— Bunlar ne? diye sordu.

Gösterdiği tarafa baktım. İki sıra halinde dizilmiş mini mini ilkököl öğrencileri... En baştağının elinde de bir döviz: (İZİNDEYİZ).

Durdurdum motosikleti, çocuğun birini çağırdım:

— Söyle bakayım yavrum, niçin böyle yürüyorsunuz?

R'leri yuta yuta konuştu:

— Efendim, dedi, öyetmenimizi başka ilkökula veydiley de, yürüyüş yapıyoruz.

— Ha öyle mi?

— Öyle efendim.

Şimdi gāvura, bu kadar basit bir şey için mini mini çocukların yolları döküldüklerini söylesem ayıp olacak:

— Bunlar izindelermiş, dedim.

Gāvurcu:

— Çok güzel! dedi.

Ordan geldik, Divanyolu'na. Aşağı iniyoruz, baktım, bir yığın çöpçü, önlerinde de bir döviz, (İzindeyiz)... Gāvurcu durttı:

— Bunlar ne?

— Soralım!

Yanaştım çöpçünün birine:

— Hayrola arkadaş?

— Vallahi kardeşim, bize eskiden ot süpürgesi verirlerdi, şimdi çalı süpürgesi veriyorlar, onun için biz de protesto ediyoruz!

Der miyim hiç gāvura böyle?

— Şey, bunlar da izindelermiş, dedim.

— Çok güzel!

Bir gaz, geldik Eminönü'ne... 'Aman Allahım, kalabalığa bak sen! Kalabalığın ortasından havaya fırlayan bir döviz, (İzindeyiz)... Şimdi gazlayıp geçsem, gāvur illâki soracak. Daha o sormadan, ben sordum ihtiyarın birine:

— Hayrola amca?

— Eski Mühendishane-i Berri-i Hümayun mezunları hak istiyor, hak!...

Berri-i Hümayun nire, 1967 yılı ni-

re? Şimdi kalkıp da hiç gāvura milattan önce'den bahsedilir mi?

— Bunlar da izindelermiş, dedim.

— Gördüm dövizlerini, gördüm, dedi.

Galata Köprüsünü geçiyoruz. Köprü'nün sağ başında bir adam, elinde bir döviz, (İzindeyiz)... Yanaştık:

— Hayrola arkadaş?

— Kaymakamı protesto ediyorum.

Gāvura döndüm. Daha ben, «i» demeden, lâfımı ağzıma tıkladı:

— Görüyoruz, izindeymiş... Çok güzel. Ne şahane bir milletsiniz? dedi.

— Öyleyizdir kardeşim, hepimiz izindeyiz.

— Çok hoş, çok!...

İnsan bir gāvurun ağzından milletin şahaneliğini duyar da, nasıl sevinmez, nasıl zevkten sefertasına dönmeyiz?

— Hepimiz izinde olmakla ne kadar iftihar etsek az, değil mi? diye sordum.

Gāvur, ağız dolusu:

— Tâbi, tâbi, dedi.

Vardık Karaköy'e... Bir yığın, çember sakallı, keçi sakallı, afan sakallı, tinton sakallı. En öndekinin elinde yine bir döviz: (İzindeyiz).

Görsün ulan şu gövur, bizim milletin nasıl Ata'sına bağlı olduğunu? Hemen fren yaptım. Tinton sakallının birine:

— Hayrola hoca efendi? dedim.

— Müezzinlere yumurta verilmesi için, dedi.

— Anlamadım?

— Sen müslüman değil misin?

— Çok şükür. Nüfus kâğıdında bile yazılı.

— Sabah ne ile uyanırsın?

— Ya sütçünün, ya da gevrekçinin sesiyle.

— Zındık!...

— Ben mi?

— Sen ya! Ezan-ı Muhammediyi u-

nuttun mu?

— Haa, sahi.

— Haaymış... İşte, biz müezzinlerin sesi daha gür, daha güzel çıksın diye devletten ilâhi hakkımızı istiyoruz. Günde beş yumurta. Ezandan önce içmek için.

— Yürüyüşü yapanlar kimler?

— Hademeyi Hayrat ve Bil Hayat Derneği, Laklakiyat Cemiyeti.

— Duymamıştım ismini!

— Sen daha ezanı bile duymamışsın ki. Biz kurtaracağız biz!... Haydi, bin fren icadına da defol şuradan!

Gāvur sordu:

— İzindeymişler, değil mi? dedi.

— Nerden bildin?

— Dövizi ezberledim artık.

— Ne kadar iftihar etsem az değil mi?

— Az tâbi... Allahaşkına siz her zaman böyle izinde misiniz?

— Ona şüpheni mi var?

— Yaz kış?

— Döt mevsim.

Geldik Taksim'e... Ortaya bir masa atılmış, masanın başında bir yığın genç, etrafta (İzindeyiz) dövizleri... Bağırıp duruyorlar:

— Sömürücüler, kompradorlar, mütegalibeler, madrabazlar, hokkabazlar, canbazlar, düzenbazlar, hilebazlar...

Gāvura iftiharla dönüp baktım:

— Bunlar da izindeler... dedim.

— Ne fevkalâde millet!...

Geçtik Şişli'ye... Bir yığın kürekli kazmalı adamlar... Hem yürüyorlar, hem de Plevne Marşını söylüyorlar. Önlerinde de dövizleri: (İzindeyiz).

Yanaştım, sordum eli kazmalı birine:

Mecliste 200 tasarı bekliyor. — Gazeteler —

SAKLAMBAÇ!

— Siz necisiniz arkadaş?

— Son yolculuğun işçisi.

— Anlamadım?

— Mezar kazıcısı.

— Niye yürüyorsunuz?

— Zam istiyoruz kardeşim zam.

Hiç bu zamanda sabahtan akşama dek on liraya on mezar kazılır mı? Bu düpedüz soygunculuktur.

— İzindesiniz tabii, dedim.

— Kör müsün, döviziimizi görmedin mi?

Gāvura denir mi, mezar kazıcıları zam için yürüyüş yapıyorlar diye?

— Bunlar, dedim, şeyler, şey...

— İzindeler değil mi?

— Tabii, tabii...

— Sizin gibi bir milletin ülkesinde ebediyen yaşamak isterdim.

Oradan, iki parti konferansı dinledik. Birisi T.S.P.'nin, ötekisi K.M.P.'nin... İkisinde de yine bu dövizler: (İzindeyiz).

Akşama dek daha bir kaç yürüyüş, bir kaç ölüm orucu, bir kaç oturma grevi, bir kaç kalkma grevi izledik. Hepsinde de millet, Ata'sının izindeydi... O günü eve koltuklarım kabara kabara döndüm. Hele gördüklerimizi, anama, babama anlatınca, onların da koltukları baba hindiler gibi kabardı. Babam, arada bir gāvurun koluna muştı atıyor:

— Gördün mü, biz ne millettiz? diyor.

Gāvur:

— Öyle efendim, öyle, çok şahane bir milletsiniz, diyor.

Sabahleyin kalktığımızda, bir baktım gāvur, kartonu mürekkebi nereden bulmuş bilinmez, öyle güzel bir döviz hazırlamış, öyle de güzel yazmış ki üzerine, (İzindeyim) diye... Nerdeyse, anam, babam ve ben, bu pis gāvuru canımızın içine soka-

cağız. Birimiz bırakıyor, birimiz sarılıyor. Hele babam, bir sıkıyor, bir sıkıyor ki adamı, zavallının gözleri beleriyor... Gāvur:

— Bununla çıkacağım sokağa, dedi. Ben:

— Olmaz, belki başına bir iş gelir, dedimse de, babam:

— Çıksın, çıksın! diye gürlledi. Bir gāvurun, elinde (izindeyim) döviziyle dışarıya çıkması, bir Türk için az buz övünülecek şey değildir de nedir?... Vallahi şimdiden göğüslerim kabarıyor.

Ve başladı babam, dağ başını du-

man alması, diye marş söylemeğe...

Ben o gün işime gittim. Akşam eve döndüğümde gāvurcu hâlâ gelmemişti. Babam:

— Başına bir hal gelmesin çocu-

ğun? diye sordu.

— Bilmem ki baba.

Biraz sonra kapımız çalındı. Bir polis:

— Biraz karakola kadar gelir misiniz? diye beni çağırdı.

Hemen acele glyindim, polisin yanı sıra karakolun yolunu tuttum.

Karakola girince, bir baktım ki bizim gāvurcu, bir köşeye büzülmüş şıpır şıpır ağlıyor.

— Bu ecnebi gāvuru sizde mi galıyo? diye sordu.

— Evet efendim, dedim.

— Ula bu gomoniz mi?

— Hayır, İngiliz.

— Ula soriyem soriyem, baa hep elindeki dövizi gösteriy.

— Şey, dedim, bizim millete vurgun da... Hele Ata'ya bağlılığımıza...

— Şey, dedim, bizim millete vurgun da... Hele Ata'ya bağlılığımıza...

— Şey, dedim, bizim millete vurgun da... Hele Ata'ya bağlılığımıza...

— Şey, dedim, bizim millete vurgun da... Hele Ata'ya bağlılığımıza...

— Şey, dedim, bizim millete vurgun da... Hele Ata'ya bağlılığımıza...

— Şey, dedim, bizim millete vurgun da... Hele Ata'ya bağlılığımıza...

— Şey, dedim, bizim millete vurgun da... Hele Ata'ya bağlılığımıza...

— Şey, dedim, bizim millete vurgun da... Hele Ata'ya bağlılığımıza...

— Eee madam ki Ata'ya bağlı, elinde bu dövüzü gezdirmesine ne mahal vua. Bunikisi yörüüş ganununa zırt düşiy. Bi kerem, vilâyat izini yoh! Gâvura döndüm:

— Bak, dedim, komiser senin vilâyetten izin almadığını söylüyor.

Gâvur, bir tuhaf oldu bu söz üzerine:

— Ben iznini İngiltere'de çalıştığım bürodan aldım, dedi.

Komisere tercüme ettim:
— İznini, İngiltere'deki bürosundan almış.

Komiser gürlüyor:

— Nirden almış?

— İngiltere'deki bürosundan.

— Ula söyle ona, pohdan pohdan konuşmasın, hemi vallah, hemi bilâh gırbacınan okşaram ha! Burayı İngiltere mi sandı? Hemi de İngiltere bürosunun burda ne hükmi olur? Gâvura söyledim:

— Komiser bey, İngilteredeki büronun, buraya hiçbir hükmü olamaz, diyor. Gâvur:

— Burası ne karışmış? dedi.

Şimdi komiseri aynı tercüme etsem, değil onun benim kemiklerim bile tehlikede, onun için:

— Diyor ki komiser bey, dedim.

— Ne diyor ula?

— Ben oranın iznini geçerli sanmıştım, diyor.

— Ula içişlerimize ne garişiymiş onun burusu. Poh yimenin arapcası ha!...

Komiser yerinden hızla kalktı, turistin kolunu aynı hızla sarstı:

— Ula ben seni bu gece bi nazara goyam, sonam da yarın mahgemeye verem de gör!... Sen bizim içişlerimize de garişiyen ha!

Turiste:

— Seni mahkemeye vereceklermiş, dedim.

— Niye? diye sordu.

— Elinde dövüze gezdiğin için.

— Ama dövize ben yalan bir şey yazmadım ki. Seninle gezerken gördüğümüz bütün kalabalıkların yazdıkları gibi, (İzindeyiz) diye yazdım. Ben de izindeyim, yalan mı?

— Sağol, varol, seninle iftihar ediyoruz, bir Türk olarak göğüslerimiz kabarıyor ama, gel de bunu komiser anlat!

— Anlatırım ben, dedi ve cebinden Türkçeden Türkçeye bir lûgat çıkardı. Oradan, (izin, izinde olmak, izindeyim), sözlerini buldu.

— Gördün mü, bak, dedi. İzindeyiz demek, tatildeyiz demek, boş oturuyoruz demek... Sizin bütün milletiniz tatile çıkarken bu dövizi taşıyorlar mı? Hem hepsi tatilde... Onlar niçin mahkemeye verilmiyor?

Duyduklarımın başım döndü, gözlerim karardı... Komiser:

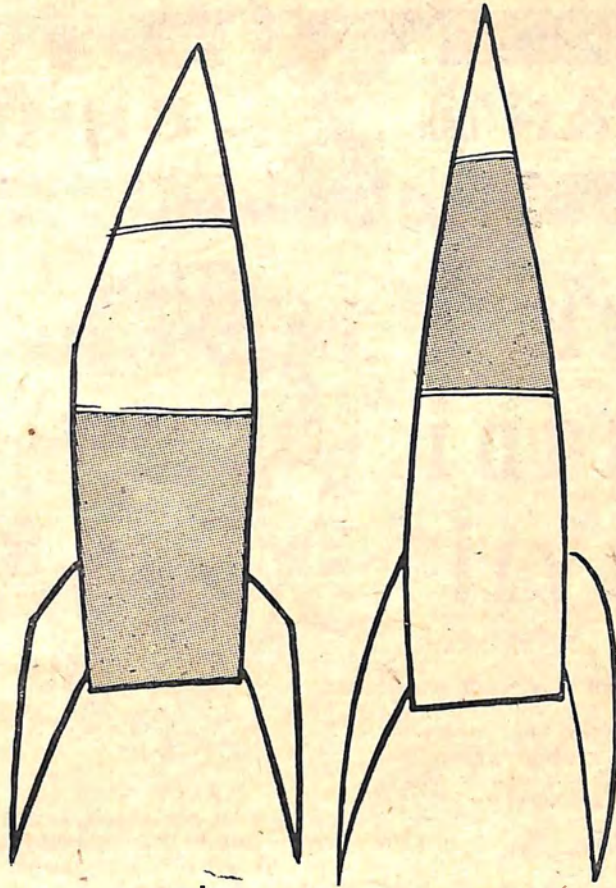
— Ula ne dedi? diye bağırdı.

Nefes ala ala anlattım komiseri. Adam bir hiddetlendi, bir hiddetlendi ki, hop kalktı, hop oturdu koltuğunda... Yazı makinesinin başındaki polise:

— Yaz ula Hösnî efendi, dedi, Bökük Ata'ya hakaretten.....

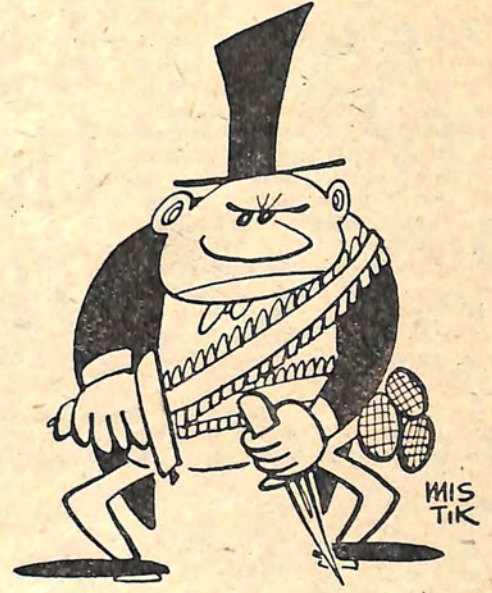
Muzaffer İZGÜ

Parlâmento'da silâhsız adam kalmadı. — Gazeteler —

AMERİKA

RUSYA

BİZ

Silâhlanma yarışı!

Siyaset Tiyatrosu

Buyurun, seyirciler!.. Şimdi açılır perde:
Nerde böyle gösteri?... Böyle bir oyun nerdeee?...
Taaaa Edirne'den, Van'a; ilgi çekti her yerde!...
Girin... Doldu tiyatro... Halk hiç böyle salmadı!...
Haydi... Vakit kalmadı!...

Meclis sanatçıları gösteriyor boyunu,
Seyredin aktörlerin ustasını, toyunu!...
C.H.P. nin koyunu, sonra çıkar oyunu:
Bekleyin... Daha hücum borusunu çalmadı!...
Haydi... Vakit kalmadı!...

Seyirciii!.. Dinleyiciii!.. Gör, şaş... Neler var, neler:
Ne meraklı tablolar, heyecanlı sahneler...
Çok çamlar devrilecek... Yenecek çok naneler...
Kimse bu kadar hızla içeriye dalmadı!...
Haydi... Vakit kalmadı!...

Görün... İktidar denen, ipince bir sırat var,
Bu köprüde tedbirle yol alan bir «Kırat» var!...
Malatya aslanında (!) pek asık bir surat var:
Seyredin; hiçbir aslan böyle bozum olmadı!...
Haydi... Vakit kalmadı!...

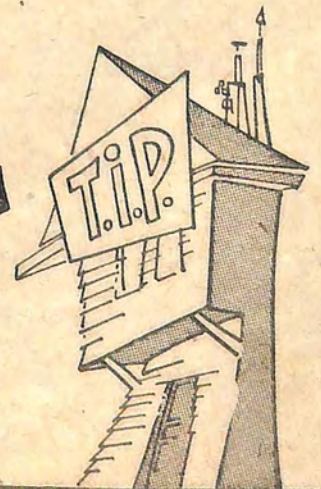
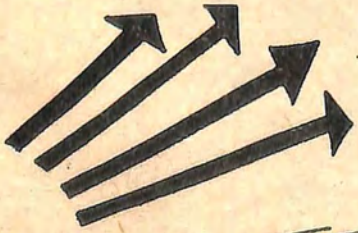
Sahne bileyecek aktör «Kemal» hep «satır»,
Ağası bağırarak: «— Kıratı yere yatır,
«Dinleme gönül, hatır... Altı oku da batır...
«Bilsin, yedi canlıyız... Ömrümüz kısılmadı!...»
Haydi... Vakit kalmadı!...

Girin... Oyun başlıyoor... Aybar fena haşıyor...
«Taş» çı Çetin Altan da —haklı, haksız— taşıyor!...
Huzursuzluk treni sanmayın yavaşlıyor:
Kıskançlık azalmadı... Sağduyu çoğalmadı!...
Haydi... Vakit kalmadı!...

İlk perde sessiz geçer... Yumruk sıkılmaz daha,
Çekmez önce aktörler birbirine yuha!...
Sonra —her oturumda— atarsınız kahkaha;
Muhalefet çenberi şimdilik daralmadı!...
Haydi... Vakit kalmadı!...

Bozguncu bakmayacak kimsenin niyazına,
A.P. ot tıkayacak en son onun ağzına!...
Duracak komünistin cenaze namazına;
Görürsün hiçbir imam böyle kamet almadı!...
Haydi... Vakit kalmadı!...

Necdet Rüştü EFE

CAN HAVLİ!

— 3 —

GENE «uç vaka» haline gelmiş bir kahraman daha... Sosyalizm davasının güya bir önde gideni daha. İhtirasının mekanizması daha apaçık... Bugün, davada «ağırılığı» var. Size hikâyesini anlatayım, artık vodvil mi dersiniz?... Komedi mi?... Dram mı?... Dram, memleket bakımından dört başı mâmur dram...

Piyasadaki kurtarıcılarımızı yakından tanıyın... Belki daha etkilileri vardır. Onlar «olay» haline gelmek istemezler. Etkileri, gölgede kalma orantılarına göredir!...

* * *

Bir dikkörtgen ilân, sürümlü bir gazetedeki: «Savcının tutukladığı, hâkimin beraat ettirdiği»... diye... Bir yanda, düzmece kıyafetli bir adam. Ellerinde zincirleri kopmuş kelepçeler. Bahse girerim ki, eşitsizlik zincirlerini, esaret zincirlerini, bütün devirlerdeki bütün zincirleri o koparmış, resimdeki fırlayışına göre!...

Bir kaç gün sonra aynı sürümlü gazetedeki bir süper-ünlü yazardan tavsiye:

«Falancanın plâgını dinleyin de öğrenin...»

Falancanın plâğı gümbürdüyor: «Korkuyorlar, korkacaklar, korksunlar...»

«Geliyoruz, geleceğiz, yakındır...»

«İş ciddileşiyor, şiiir de zaten iyi: «Elimizin nasır balyozlarını»

«Başlarına çalacağız, yakındır...»

İş daha da ciddileşiyor. Seçimler öncesi:

«İşçi, köylü, kendi Meclisimize,»

«Biz kendimiz dolacağız, yakındır.»

Mehmet Ali Aybar'ın, ne işçi ne köylü olduğunu biliyordum. Cehaletine ağla dersiniz... Ağlarım ama, ya Çetin... Ya Sadun Aren... Ya şu, ya bu... Son mısralar çok güzel:

«Şura Doğu, şura Batı demeden»

«Güvercinler salacağız, yakındır...»

Güvercinleri saladursunlar, içim burkuldu. Yahu, bu beste bana yakılan bir övünün, öz be öz bestesi değil miydi, aynı ozan tarafından?..

«Nimet Hanım, yeşil yaprak»

«Üzerinde dal gibisin...»

«Bazen lâlâ bazen sümbül,»

«Bazen de bir bal gibisin...»

(EStağfurullah!... Zavallı balın hesabına konuşuyorum... Acımayan balın, aşilin azmadığı gibi... Ne ger-

Âşık İhsanî Olayı!

✱

çek atasözlerimiz var: «Asil azmaz, bal acımaz...»

Neyse, insanlığın mutluluğuna benim de katığım, olsun. Varsın bestemi geri alsın, yaratıcısı ve «duruma göre» kullansın!... Yarın belki iade eder, işine gelirse!...

Derken gene bir yazı, süper-ünlü bir yazar tarafından:

— «Âşık İhsanî'ler zindanlarda çürürken...»

Topu topu dört ay çürümüştü ve o dört ay zarfında da, Cezaevi Müdürlüğüne övün yakıp, yumuşatmamışsa, ya kendimi bilmem, ya İhsanî'yi...

Büyük dava adamlarının, «imalâtında» bazan çalışmamış olsaydım, belki bugün tepunu ciddiye almıştım... Memleketimin kurtarıcı adaylarından, zamanın kahramanı, Âşık İhsanî'nin gelişmesinde katığım var. Ve bugünkü «zincirleri kıran» arslan haline gelinceye kadar bütün istihalelerini bilirim.

O, «Evvelallah sonra Demokrat Parti» devrini, «Evvelallah sonra ordu», v.b...

* * *

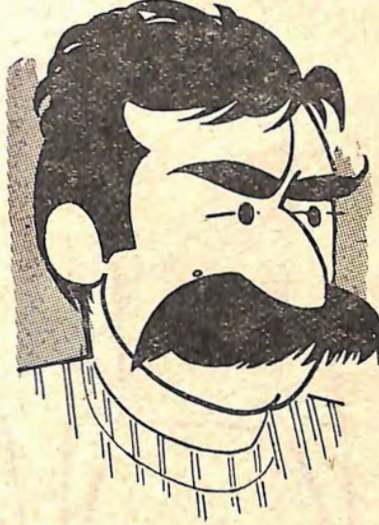
Acı, tath, müşterek hâthralarımız vardır. Ankara'ya ilk geldiğinde bana toslamıştı. Bana «sultane hanım» derdi. Rasladığında, hâlâ böyle hitap eder. «Senin yanında herkes sultandır» gibi komplimanlar da yapardı.

İyi saray şairi olabilirdi.

İyi halk şairi de olabilirdi.

İyi şairdir de zaten...

Çocuklarımızın babasının uçağı düşüp parçalandığında beraber ağlamıştık. (Hatırlıyor musun İhsanî?.. Güllüşah'la gelmiştin hani, sapsarı benizlerle!... O zaman yalnız ihti-

ras, önce ün, sonra para, sonra tekrar ün ihtirası lâkım değildi göynüne. Teselli sözleri bulamadın da, Güllüşah da bulamadı da, ikiniz, o sapsarı benizlerle, bana saz çalmıştınız...

«Mezarıma gelsin yalnız aş ile»

«Bağrımı sulasın kanlı yaş ile»

«Var git sazım, var git yâre haber et...»

Unutulmaz böyle anılar kolay kolay!

... Ve bugün bu yazıyı yazarken, bunca anıdan sonra, içim sızlamıyor. Reklamın zincir koparan arslanı İhsanî, o günkü İhsanî değil... Büyük büyük davalar adamı İhsanî değildi, zindanlarda çürüyen ve o dört aylık çürüklüğün gürültüsünü bunca metotlu koparan!

«Kaptı kaçtı imparatorları» diye bir kitap yazmak isterim... Hayâli bir kitap: Gerçekten ilham alacağım tabii!...

* * *

Gerçekten miydi, numaradan mıydı, bilemem. 1959'da, onu tanıdığım da, okumak yazmak bilmediğini iddia ediyor, şiirlerini, ilkökul mezunu olan karısına dikte ediyordu. O zamanki şiirlerinin baş teması karısı Güllüşah'tı:

«Dolaştım Güllüşah hep senin için...»

13 yaşındayken Güllüşah'ın hayâli-ne âşık olduğunu ve esas şehri Di-

yarbakır'ı nasıl terkedip hayâlin peşinde dolaştığını saziyla sözüyle anlatırdı.

Çayına şeker koydurmaz: «Benim şekerim yanımda» diye Güllüşah'ı imnâ ederek lâkârdılar eder, sonra kaçırmaktan kıtlama içerdi. İçki ikram ederler, «zaten sarhoşum, benim içkim yanımda» der, iki ara bir derede bir sürâhi şarap yuvarlardı. Ankara'ya yeni gelmişti. Bir kömürlükte oturuyordu duvarlarından sular sızan. Karısı bu rutubette küçük esmer bebeğini sallıyor (Garip'ti çocuğun adı), ve kimsecik er «sosyalizmden dem vurmuyordu. İhsanî burjuva sınıfa dahil olunca, sosyalizme saptı. Tok'lar sapar modalara...»

Güllüşah güzeldi. İhsanî onun için düzmece kıyafetler kombine ediyordu.

Yörük tipliydi. Yörüklerden mülhem kıyafetler giydirdiyordu... Uzun renkli kıyafetler... Uzunluğu kıyafetlerin, reklam duyusundan faz a kışkançlıktandı. Reklam duyusu Goe-bels'e taş çıkartacak cinstendi. Bir gün, elinde saz, Gençlik Parkının büyük havuzuna girmişti o düzmece kıyafetle!...

Büyüklere övünler, hanım ara övünler, iktidardakilere övünler. Günleri böyle geçiyordu.

Umumun önünde, Güllüşah'la ilişkileri efsane ilişkileriydi. Romeo onun yanında Jülyet'e karşı ılık kalırdı, Kerem humblı, Ferhat soğuk!..

Kadife gibi bir sesi vardı. Doğuştan ozandı. Ufku dardı: Aşk, aşk, aşk, hem de duymadığı aşklar!...

«Sen gittin gideli burada sensiz,»

«Perişan hallarım tez gel efendim,»

«Felek baltasını bana savurdu»

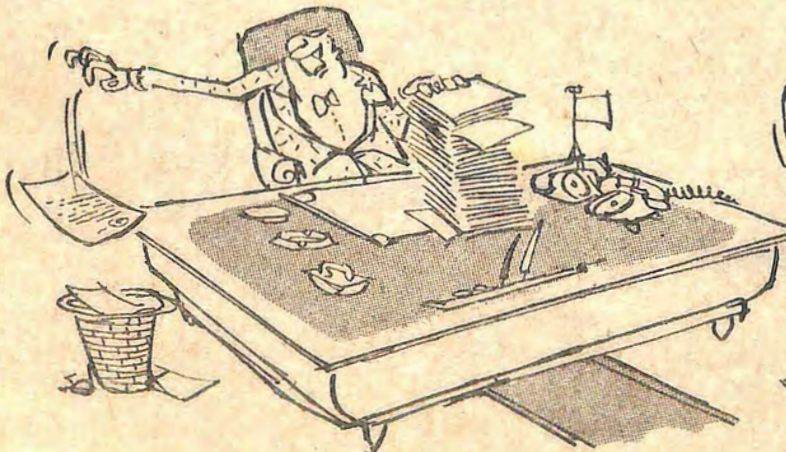
«Kırıldı dallarım, tez gel efendim.»

diye inler veya karısını söyletirdi eğer çok samimi dostları arasında bulunuyorsa... Eğer karısı fazla alkışlanırsa, onu bile çekemezdi, hemen herkesin önünde acı tenkitler yağdırırdı. Sonra efsanevi aşkım hatırlar ve o ateşli duygulara balıklama dalardı. (Bu, «Tez gel efendim» türküsünü, Güllüşah, kocasının hapsettirmiş olduğu Sultanabmet Cezaevinin önünde sazla söylemiş ve herkesin yüreğini eritmiştir. «İrtica-len» söylediği zannedilmedi nendesene, on sene geçmiş vardı türkünün.)

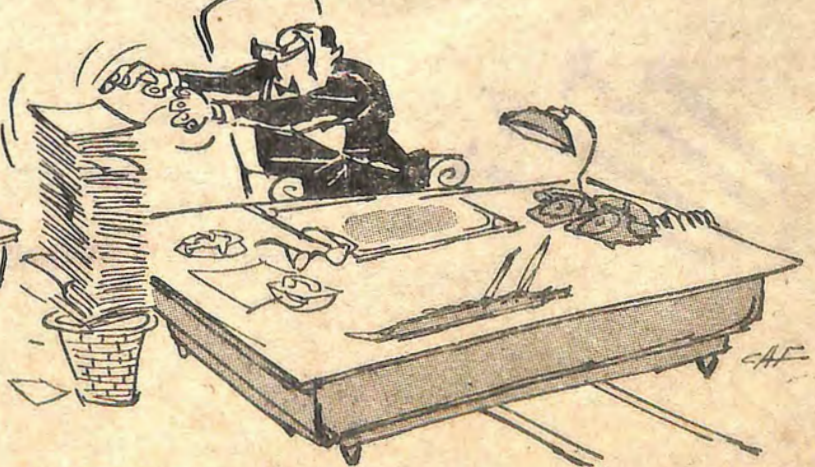
Tez gel efendim, tez git efendim, zaman da akıyordu.

(Devamı var)

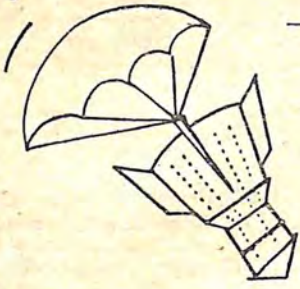
Demirel, genel müdürlere «Tüccar gibi çalışın» dedi. — Gazeteler —

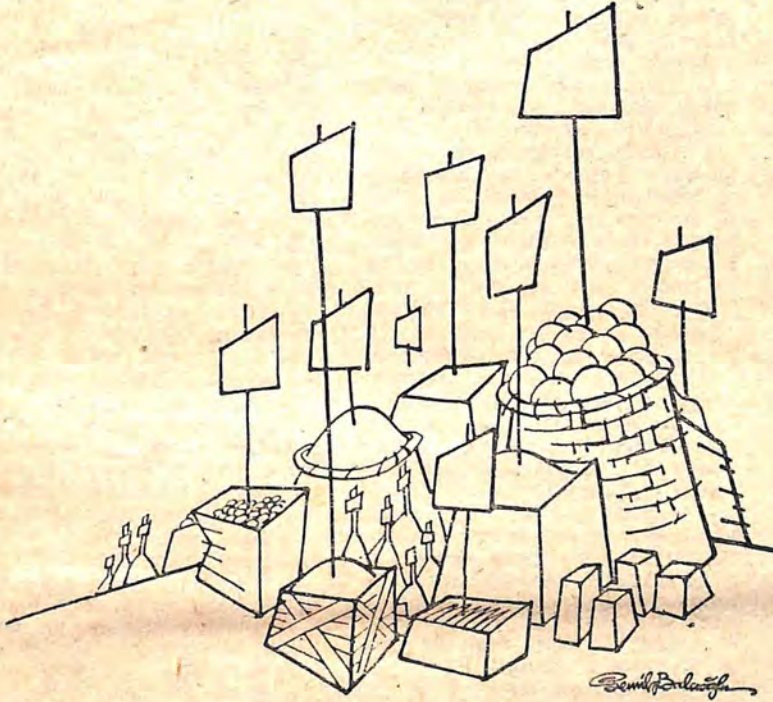
Pera-kendeci...

Toptancı!...

— Venüs yaşamaya müsait değil. —

Yazısız

ATATÜRK

ÖLÜMÜNÜN üstünden yıllar geçtikçe aşınmayan şöret yoktur. Tek istisnası Atatürk. Diyebilirim ki, o, zaman ötesinde, uzaklaştıkça büyüyen dağlar gibi yüceliyor.

Kendi partisi, resmini paralarından sildi, gönüllerden silmedi. Pullardan çıkardı, yüreklerden çıkaramadı. Ticaniler heykellerine saldırdıkça, yurd topraklarından yeni heykeller fıskırdı.

Onu dört kere yakından gördüm ve üç kere sofrasında buldum: Dolmabahçe Sarayında, Büyükkada Yat Kulübünde, Yalova'da.

Bir yaz gecesi, Ahmet Ağaoğlu'nun, Hamdullah Suphi Tanrıöver'in, Şükrü Kaya'nın, İbrahim Alâeddin'in, Mithat Cemâl'in bulunduğu ziyafet masası, hâlâ gözümün önündedir. Yabancı memlekette verilmiş bir konferansta kendisine «zalim» denilmesinden üzüldü. Yüz çizgileri derinleşmiş, kaşlarının gölgesi altında, şahsiyetinin kaynağı iki mavi göz eylemlerle buğulanmıştı...

— Ben, dedi, ömrümde bir tavuk kesmedim. Eğer, İstiklâl Mahkemelerinin astığı onbeş kişiyi ölümden kurtarmadıysa, bu, o onbeş kişiye karşı merhametsiz oluşumdan değil, on beş milyon Türk'e karşı çok merhametli oluşumdandır!...

O, her şeyde büyüktü, merhamette bile: Küçük merhameti, büyük merhamete feda ediyordu. Yalova'daki sofrası, Serbest Fırka'nın canlı günlerine rastlar. Ahmet Ağaoğlu için Akbaba'da çıkmış bir karikatürün lejandını, âdeti neşeyle terennüm ederek üç kere tekrarlamıştı:

Adalardan bir yâr gelir bizlere, Aman Allah gözlerimize bak gözlerimize!

Bir kaç gün evvel, Atatürk devrinin Dahiliye Vekili Şükrü Kaya'dan, ona dair yeni bir hâtıra dinledim:

Bir gece, Çankaya'daki sofrada, sesi biraz küskün, şikâyet etmiş:

— Bu Şükrü Kaya beni çok sıkıyor...

Fırsatı bulan eski yaveri Salih Bozok: «Yürütüverin» mânasına bir göz kırpmıyla şöyle elini sallayınca, derhal değişerek:

— Eveeet, demiş, devlet idaresi çiftetelli oynamak kadar kolay olsaydı, dediğinizi yapardım beyefendi!...

Demek, Cumhurreisi Atatürk, Atatürk'ün bile şahsî şikâyetlerini dinlemiyordu.

Akbaba ailesi, güler yüzü göz yaşlarıyla ıslak, onun büyük hâtirası huzurunda ihtiramla baş eğdi.

Yusuf Ziya ORTAÇ
11 Kasım 1954

Geçmiş Zamanın Olur ki... YUSUF ZİYA ORTAÇ

Birinci adam!

KURTULUŞ Savaşında, çeteyi ordu yapan İsmet İnönü'dür. O, Garp Cephesi kumandanıydı, Mustafa Kemal Başkumandanı...

İsmet Paşa, Lozan'a, saçlarında barut dumanı, ayaklarında cephe tozuyla gitti: Dünyanın en ünlü politikacıları karşısına... Döndüğü zaman, elinde, eski Osmanlı İmparatorluğundan daha hür, daha bağımsız bir yeni Türkiye'nin kurtuluş berati vardı... Ama, kendi diliyle söyleyelim: Ne zaman başı sıkışsa, Atatürk onun yanında beliriveren bir Hızır'dı!

İsmet Paşa, Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk Başbakanıdır. Mustafa Kemal ilk Cumhurbaşkanı!

Bütün devrimlerin baş ustası İsmet Paşa'dır. Ama hepsini hâlâ tek kahramanın adıyla anıyoruz: Atatürk devrimleri!

Atatürk, ölümüne kadar, Türkiye'nin birinci adamıydı. İsmet Paşa ikinci adamı!

Atatürk yalnız büyük değildi, büyüğü seven, büyüğü arayan, büyüğü bulan adamdı.

Atatürk'ün seçtiği Bakanları düşündünüz:

İsmet Paşa, Başbakan.. Şükrü Kaya, İçişleri Bakanı.. Mahmut Esat, Adalet Bakanı.. Refik Saydam, Sağlık Bakanı...

Bir de Atatürk'ün ölümünden sonra, ikinci adam birinci adam olunca seçtiği Bakanları düşündünüz: Kendi koltuğuna kimi oturttu?... Şükrü Kaya'nın koltu-

ğuna kimi oturttu?... Birer birer hepsini siz düşündünüz artık!

Atatürk, başka ağızlardan başka düşünceler dinlemeyi seven adamdı, İnönü, başka ağızlardan yalnız kendi düşüncesini dinlemeyi isteyen adamdır.

İnönü itaati sever, fikri değil. Eğer onun için iki kere iki üçse, dört diyen dik kafalıya, hak vermek şöyle dursun, selâm bile vermez!

Birinci Cumhuriyetin bütün güzel işlerini, bütün büyük işlerini İsmet Paşa yapmıştır. Ama «yap» emrini Atatürk'ten aldıktan sonra!...

Size, galiba hiçbir kalemin yazmadığı bir politika sırrını açıklayım mı?...

Mussolini'nin azgın günlerinde, bütün devlet adamlarımızın uykusunu kaçıran bir korku vardı: İtalyanların Antalya'ya asker çıkartmaları!

Hükümetin uykusunu kaçıran bu kâbus, Atatürk'ün aylarca sayıkladığı en tatlı rüya olmuştur:

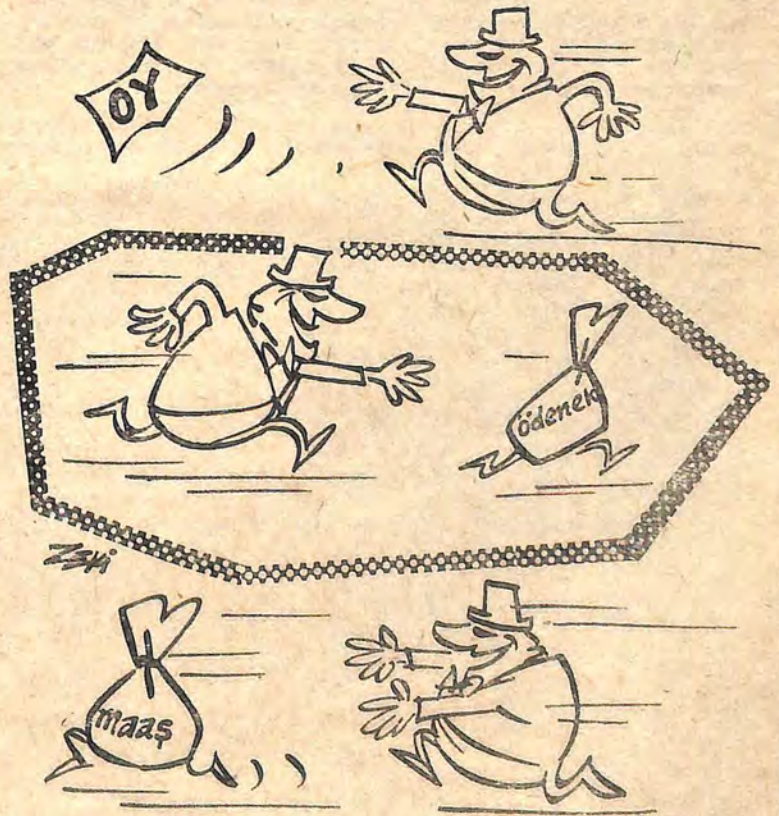
— Faşist ordularını denize döktüğümüz gün, Türkiye büyük devletler arasında olacaktır, dermiş.

İşte büyük adam budur!

Türkiye, yıllardır sancılar içinde kıvrılıyor. Acımıza çeşitli isimler koyanlar var... Hastalığın asıl adını size ben söyleyim mi?

Birinci adam yokluğu!

Yusuf Ziya ORTAÇ
26 Temmuz 1962

«Bir ömür böyle geçti!»

Köye Yardım Geldi ...

BANDOLARIN çaldığı milli marşlardan, her iki ülke sözcülerinin birbirini övücü bir takım laflarından sonra, bir şilep dolusu sun'i gübre Tarım Bakanlığının depolarına taşındı.

Radyolar, bu gübre yardımı sayesinde 10.000 köyün ekili topraklarından önümüzdeki yaz rekor seviyede mahsul beklendiği haberini verirken, müsteşar bey de yardımcısına, beyefendinin emirlerini bildiriyordu:

— Gübrelerin çarçur edilmeleri önlenerek ve en seri şekilde isimleri Bakanlıkça tesbit edilmiş illere, köy sayıları dikkate alınarak teslim edilecektir!

— Başüstüne, dedi yardımcısı. Hemen dahilli telefonu açıp, kendi yardımcısını çağırdı:

— Çoktandır sizin ilk şeyler tasarlıyordum Nihat bey, dedi.

— Sağolun efendim, bendenizi minnettar edersiniz

— Estağfurullah. Yardımcılığıma getirildiğinizden beri ilk önemli görevi bugün veriyorum size.

— Teşekkür ederim efendim. Sizi mahcup etmeyeceğime emin olabilirim.

— Bakanlığımızda bulunan sun'i gübrelerin korunmasını ve her köye elli torbadan az olmamak üzere, listede isimleri yazılı illere sevk işini size bırakıyorum.

— Sağolun efendim. En kısa zamanda emirlerinizi yerine getirip, sonucunu zatiîlilerinize bildiririm.

— Aman gübreler gerek depoda, gerek nakil sırasında bir takım çarkıların ellerine geçmesin, piyasaya düşmesin olmaz mı?

— Bundan en küçük bir şüpheniz olmasın efendim.

— Zaten basının durumu malûm. Tepeden tırnağa muhalif kesildi hepisi. Bu gübreler de, Allah korusun köylüye intikalinden önce piyasada görülürse...

— Aman efendim, şeytan kulağına kurşun!

— Artık işin yoksa, «Muhtaç köylüye yardım maksadı ile gönderilen sun'i gübre, bakın kimlerin ellerinde dolaşıyor» gibi haberlere tekzip

üstüne tekzip' yolla! Bu sebeple, en küçük bir yolsuzluğa bile göz yummamalıyız.

— Yummamalıyız beyefendi.

— Kimin hatırı için olursa olsun köylünün gübresinden, denemek için dahi kimseye bir tutam vermemeliyiz.

— Vermemeliyiz beyefendi.

— Görevinizi lâıkiyle başaracağınızdan eminim. Gidebilirsiniz.

Koskocaman yardımcının yardımcısı, illere gönderilecek çuvaları kamyonlara kendi bindirip indirecek değildi ya. İlâçlama, gübreleme ve sulama işlerine bakan dairenin müdürünü makamına çağırdı:

— Bu işle sizi görevlendiriyorum, dedi. Hangi sebep ve maksatla olursa olsun, ihtiyaç içinde kıvranan köylünün gübresinden bir tutamının dahi çalınmasına ve ziyan olmasına asla göz yummayacaksınız!

— Emredersiniz efendim. Nakil sırasında bendeniz bizzat amelelerin başlarında bulunur, ziyanı önlemek için gereken itinaı gösteririm.

— Teşekkür ederim. Gidebilirsiniz.

Haaa, bir dakika... Depoya gittiğinizde bakın da, şayet çuvalardan fazla yirtıkça olanı varsa şöyle bir tenekecek kadar bizim bahçıvana gönderiverin olmaz mı? O güzelim çiçekler pek kelleşti de... Geçenlerde bana, «Beyefendi, bir de sun'i gübre denesek» diyordu.

— Aman efendim, bir tenekecek gübrenin lâfı mı olur? Emredin bir çuval göndereyim.

— Yoo, fazla istemem. Hani denemek için... O da şayet mümkünse...

— Rica ederim, depo bendenizin elinde olur da, zatiîlileri için bir tenekecek gübrenin zorluğu mu bulunur?

— Hani depodaki çuvalardan yirtılmış falan olanı varsa...

— Yırtarız efendim. Hatırınız için bir değil, on çuval yırtarız!

— Teşekkür ederim. Hemen işinize başlayabilirsiniz. Aman gözünüzü seveyim, dikkat edin de fukara köylünün gübreleri onun bunun elinde yağma olup gitmesin.

— Siz bu işi bana verdiniz mi, verdiniz. Gerisine hiç merak etmeyiniz. Bütün ümidini bu çuvalara bağlayan köylümüzün gübresini hele ziyan eden çıksın, hele yağma eden bulunsun... Alimallah anasından emdiğini burnundan getiririm!

Bir neşeyle odadan çıkıp, muavinini çağırdı masasına:

— Elimizdeki listeye göre bu gübrelere dağıtımından siz sorumlusunuz, dedi.

— Emredersiniz efendim.

— Bir gramı bile ihtiyaç sahiplerinden başkasının eline geçmeyecek anlaşıldı mı?

— Başüstüne.

— Yarın sabah erkenden sevke başlayacaksınız!

— Hay hay efendim.

— Aklıma gelmişken söyleyeyim. Mesaiden sonra bir çuvalını Murtaza beyin evine yollayın, bir çuvalını dairenin önündeki bahçeye kullanmak üzere ayırın, yarım çuvalını bizim eve, yarım çuvalını da hani şu çingene herif var ya?...

— Hangi çingene herif efendim, Muhittin bey mi?

— Değil canım, hani şu şey...

— Rıza bey mi, Kenan bey mi?

— Haa, onlar da var değil mi?

— Neyse sen üç çuval daha ayır, hepsine birer ikiye avuç dağıtırız.

Muavin, en yakın adamlarından Hasan beyi çağırdı:

— Gözünü dört aç, dedi. Gübre tevzi işine sen nezaret edeceksin. Baban mezardan çıksa zırnık koklatmayacaksın, anlaşıldı mı? Dağıtımda falanın adamını korumak, partiliyi tutmak yok! Türk köylüsünün hakkı partilerin değil, kanunların teminatı altındadır!

— Emredersiniz efendim.

— Sevkiyattan önce, onbeş çuvalını şöyle bir kenara ayır, olmaz mı? Yerleri var onların. Kalanını ise, tam bir eşitlikle göndereceksin.

Hepsi bu kadar!

Ambar memuruna Türk köylüsünün hak ve hukukuyla ilgili uzun bir nutuk çeken Hasan bey:

— Yirmibeş çuvalını şöyle bir kenara ayır, kalanından kimseye bir

kırıntı dahi vermeyeceksin! dedi. Herif reçeteyle gelse de, «Ne olur bari bir tutamcık veriver» dese, insafa gelmeyeceksin! Haydi bakalım. Ayır şu yirmibeş çuvalı bir kenara da, nakle başlayalım.

Bölge Ziraat Müdürü beyaz telefonunun alıcısını kaldırmış, çok saygılı bir sesle:

— Evet efendim, diyordu. Öyleymiş. Haberini aldık ama, henüz elimize geçmedi. Rica ederim... Hele bir gelsin, yirmi yirmibeş kilocuk sun'i gübrenin lâfı mı olur? Yoo, zahmet buyurmayın beyefendi, unutmam. Osman beyefendiyle, Kadir beylere de ayıracaktım zaten. Bugün, yarın gelir sanıyorum. Bilmukabele efendim. Güle güle.

Telefonu kapattı, kapatır kapatmaz da zil yeniden çaldı. Hattın öbür ucundan, bölgeye ayrılan sun'i gübrenin geldiği bildiriliyordu.

— Peki, dedi müdür. BiliyORSunuz, bölgemizdeki üç ile müsavi şekilde taksim edilip, il ziraat müdürlüklerine derhal sevkedilecek! Eksik mi? Ne kadar dediniz? Hümm. Siz bir beş çuval kadar daha ayırın, ayırdıklarınızı da eksik çıkanlara katın, otuz mu, otuzbir mi, kaç çuval ediyorsa bir formülünü bulup kullanılmış gibi gösteriverin. Göreyim seni Hilmi'ciğim. Haydi aslanım...

Telefonu kapatan Hilmi bey, yandaki görevli memurlardan birine:

— Önce beş çuval müdür bey için ayırınız, dedi.

— Hulki beyin bahçıvanı da haber göndermiş ama...

— Onlara da bir miktar ayıralım. Biz memur adamlarız, öyle forslu kimselerle takışmamız doğru olmaz.

Sonra, şeye de bir çuval kadar...

— Bir de şeyin şeyi vardı hanı... Sizi iki kere telefonda aramıştı.

— Haa, şey...

— Evet, şey.

— Bunları da önceki açığa ekleyip, Bölge Ziraat Müdürlüğüne ait ekili topraklarda kullanıldığı şeklinde işleriz deftere.

— Başüstüne.

— Aman kardeşim, sevk edilirken başında bulunur de, taşıyıcılar sağa sola takıp yırtmasınlar çuvaları.

— Hiç merak etmeyin.

— Yol boyunca her çuvaldan yarımsar kilo dökülse, köylü kardeşlerimiz dünyanın zararına uğrar değil mi?

— Üzülmeyin. Vagonlara yüklenirken birer birer kontrol ederim çuvaları. Haa yahu... Şu bizim daktilo Neclâ hanıma da bir kaç kilo kadar ayırır olmaz mı? Evinin arkasında küçücük bir sebze bahçesi mi varmış, ne?...

— İşimi bitirdikten sonra elimle götürürüm. Hele bir kere şu dert kalksın başımızdan... Hayırlısıyla gönderelim çuvaları yerlerine...

İl Ziraat Müdürlüğündeki ricacıların listesi, tam iki daktilo sayfası tutuyordu Kimler yoktu ki bu listede...

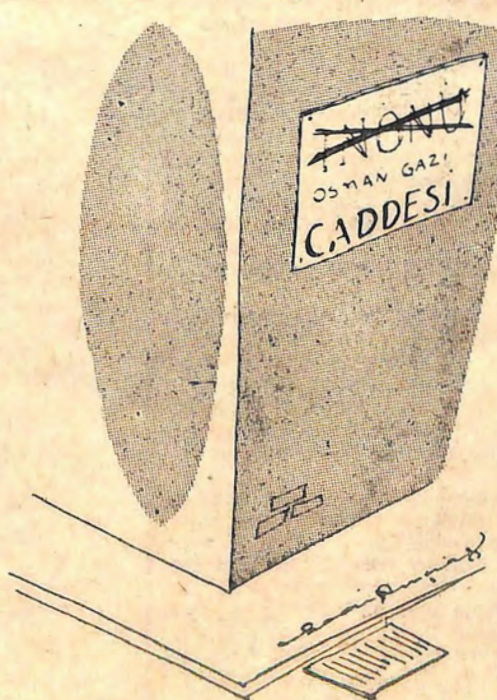
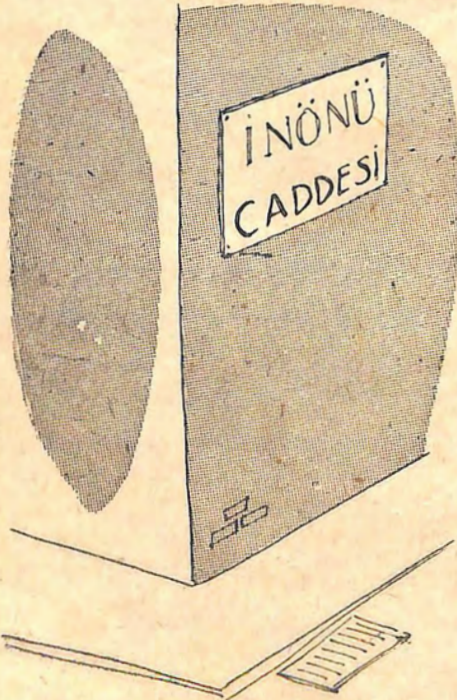
Müdür muavinini elinde kâğıt kalem önce yarımsar torbadan hesap etti, gübrelere herisini dağıttığı halde yetmedi. Yooo!... Her avuç açana istediğini veremezdi. Köydeki fakirin hakkı, şehirdeki zenginlin evine gidemezdi!

Saatlerce kafa patlattı. Hesabı yaptı bozdu, bozdu yaptı, sonunda gelen gübrelere yarısını bucağ ziraat memurluklarına yolladı, yarısını da hatırlılara dağıtmak için bıraktı.

İlden gönderilen bir çuval sun'i gübrenin iki gaz tenekesi kadarını her ihtimale karşı bir kenara ayıran, kalanını da 27 köye dağıtacak olan ziraat memuru ölçtü tarttı, her köyün payına düşen gübreyi birer kiloluk kesekâğıtlarına güzelce paket yaptı, kasabaya inen köylülerle, muhtara teslim edilmek üzere birer birer dağıttı.

Nasipsizler köyünün aynı zamanda parti başkanı olan muhtarı, pake-

Bursa'da İnönü Caddesinin adı değiştirilip Osman Gazi kondu. — Gazeteler —

«Olur mu böyle, olur mu?»

Ankara Mektubu

Ufaklıklara :

Ağana de ki, Ali Demirel

Yok canım, ben onu istemedim. Bir adet resmi göbekli veya göbezsiz, Özel Yükseliş Kolejinin, Yüksek Kısımının açılışında, «Uğurluuu ve hayırlı... Eğitimiiin ışığında... Çocuklar biliniz ki!» li oratuar denemelerini, dinlemek ve sonra bir makasın «fırrrr» diye kalbimi doğracasına, bir esnek kordelayı ikiye bölmesini seyreylemek istemedim. Öyle törenlerin meraklıları başka!...

Yok canım, ben onu istemedim!...

Benim istediğim, burnunun ucunda mürekkep lekesi olan Fatma'ları, ikide bir açılan beyaz şortunu koskocaman bir kancalı iğneyle tutturmuş Ahmet'leri, fazla büyük eşofmanların içinde daha da sevimleşmiş Hasan'ları, yemekhaneye çabuk girebilmek için itişen acıkmış ufaklıkları, habersiz görmektir.

Bi de görmek istediğim, hissedarlarından bulunduğum Özel Yükseliş Kolejinde, bedavadan okuttuğunuz, geleceğin Başbakanlarını, İslâmköyün başarılı çocuklarını...

(E biraz da, geleceğin Başbakanı, Doğu'dan olsun diye İsmet Paşa'dan beri Doğulu Başbakan olmadı.) Aşkale'den Başkale'den, Oltu'dan falan da çocuklara el uzatsanıza... Mademki bu, sadece ucuzdan bir propaganda değil!...

Bütün bunları istediğim için, «mektebi» dolaşmak istemişim... Haberin olmadan da gezebilirdim, zaten öyle yapacağımı...

«— Kendilerini tanıyorum... Özel davetiye göndereceğim...»

İstemem!... Ben onu istemedim. Azıcık zeki olsanız hepiniz! Azıcık gönül adamı olsanız hepiniz!...

* * *

Üniforması açıkça lâcivertti, beyaz yakalı. Üniformasından memnundu. Üstündeki armadan da memnundu. Kurdun kelebek olma yaşlarındaydı. İkisi arasında daha bocalıyordu. Ne kurtluk galipti, ne kelebeklik. Özel Yükseliş Koleji'ne gidiyordu bu sene, kardeşiyle. Beşte kaldırıyordu kendini, geç kalmama kaygusuyla. «Hocalar çok iyi aaneem» diyor bir daha demiyordu. Aaneem, diyor, hafiften anıra anıra. Bahsettiğim kızımı çünkü.

Mektep yeniydi, genişti, insanın tekrar çocuk olası geliyordu; gelecekteki «büyük eğitim reformlarından» ürkmese...

Çocuklarını bunca mutlu kılan okula karşı, içinde sıcaklıklar vardı ve aynı zamanda sızıları... O şık uniformalar içinde çocuklarını seyredirken pencereden, Anadolu'nun bütün «ufaklıkları» gözünün önüne geliyordu... Yoksun, nahif, yüzlerini yiyen kocaman gözli!...

Sen, özel teşebbüsün Ali Demirel... Daha fazlasını yapamazsın!... Ama, «Ağana» de ki, Ali Demirel... Dur, azıcık sonra söyleyeceğim ne diyeceğini ağana!...

* * *

Yakında, on Kasım... Atatürk'ün ölüm yıldönümü. Yazı seçilecekmiş çocuklar arasında, Atatürk üzere. Leylek bacak Fatma da yazmış... Kardeşi Ahmet yazmamış. «Teknik Adam» o, Allah ilerde herkesi serrinden koruya. Oyle ya, atomu teknik adamlar bulmamışlar mı?... Tabii ki Tanrı şerlerinden koruya!...

«— Aane» diye hafiften anırdı yine Fatma. «Özel Yükseliş Kolejinde, bizim sınıftan Anıt Kabir görünüyor. Bakınca neler düşünüyorum biliyor musun?... Atatürk başka devlet adamlarından farklı, diye düşünüyorum. O hiç, isteme dememiş, hep iste demiş... Yol iste, hak iste, gülmek iste, okumak isteee. Onu yazacağım...»

Atatürk dediği için ben de isteğimi sunayım:

Ağana de ki, Ali Demirel, ağana de ki... Yurdun her köşesinde, özel olmayan Yükseliş Kolejleri istiyor Anadolu bebeleri!...

Mutluluk o kadar ender şey ki, bir «bebeler azınlığının» mutlu olduğu yeri görmek istemişim. Ondan telefon ettirmişim sana, Anıt Kabire bakan mektebi görmek için... Davetiye, tören falan istemedim... Azıcık zeki olsanız hepiniz!... Azıcık gönül adamı olsanız hepiniz!...

Ağana de ki, Ali Demirel... Ağana, dediğimi de...

Başka diyeceklerimi de, kendim derim.

Nimet ARZIK

Yazısız

ti eline geçirince bayram yaptı. Köyün dört bir yanına, köylünün cami meydanında toplanması haberini saldı. Muhtar seçimlerinde karşı partiden adaylığını koyan o Memiş iti görsündü bakalım. Muhtarlığa geldiğinden beri, Durmuş köyün yararına ne işler yaptı arkadaşlar ha?

— Gidi namıssız seni!... diye dış biletti muhtar. Ülen benim çalışmalarım, benim gayretlerim olmasaydı, aha bu gübre tozunu ömrün boyunca görebilir miydin?

Zurnalar çaldı, davullar vurdu, muhtarın adamları cami meydanına çabucak bir kürsü kurdu, üstüne çıkan muhtar kesekâğıdını köylülere göstererek:

— Köy kalkınmasının ilk adımını teşkil iden aha şu kesekâğıdını dört yıl gibi uzun bi mücadele sonunda ele geçirmekle bahtıyarım argadaşlar! diye nutuk çekmeye koyuldu. Aha bu gördüğünüz kâğıt sayesinde köyümüzün tüm dertleri dinecek, i-neklerimiz bire beş süt virecek, go-

cuklarımız hastalık yüzü gormeyecek...

Cebinden bir çorba kaşığı çıkarıp, kâğıdın ağzını açtı:

— Bu sihirli ilâç dertlere devaaa, evsizlere yuvaaa, fakirliğe şifa olacaktır arkadaşlar. Hadi açın bakayım mendillerinizi... Sırayla gelin.

Nüfus başına birer çorba kaşığı düşüyordu. Kimsenin hakkına tenezzül etmedi muhtar:

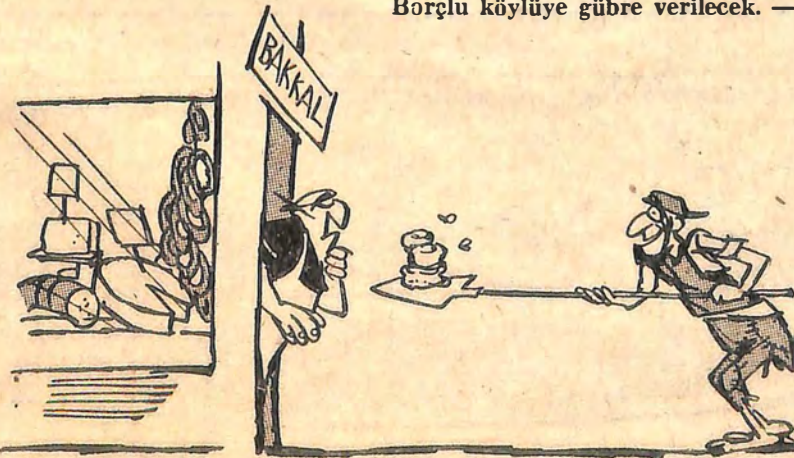
— Aha bu senin hakkın Dabansız. Aha şu senin Çarpık. Aha bu senin Nazlı'nın oğlu...

Dağıtım sona erdi, muhtar kürsüden indi, birer çorba kaşığı tozun nasıl kullanılacağını düşünen köylülere:

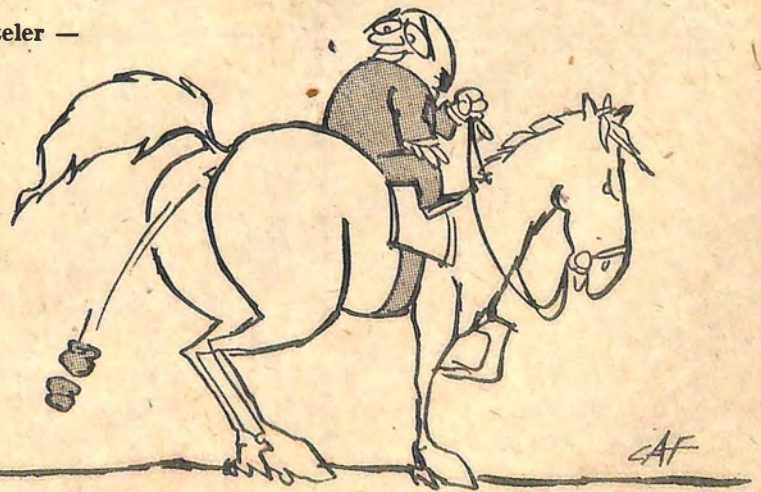
— Tarifesini koymaya unutmuslar, dedi. Hakkınızı aldınız ya, saklayın bakak. Gasabaya indiğimde sağlık memurunu görür, yemeklerden önce mi, yoksa yemeklerden sonra mı yutulacağını öğrenip, diyeririm size.

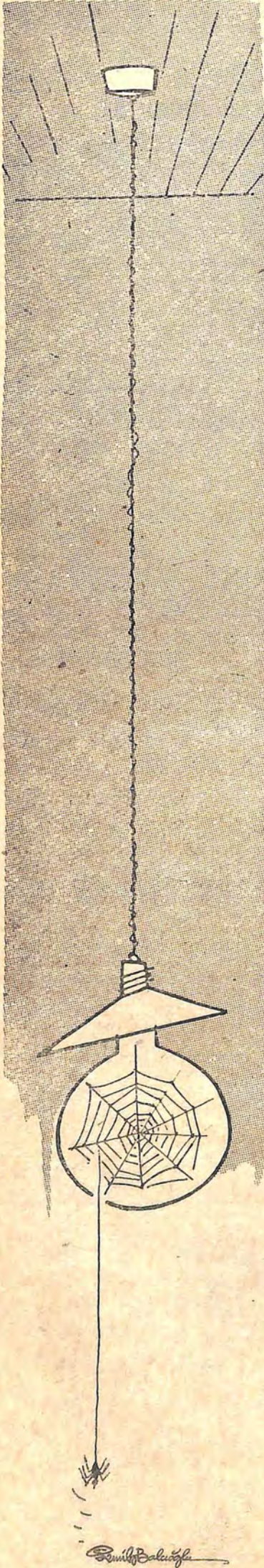
Vedat SAYGEL

Borçlu köylüye gübre verilecek. — Gazeteler —

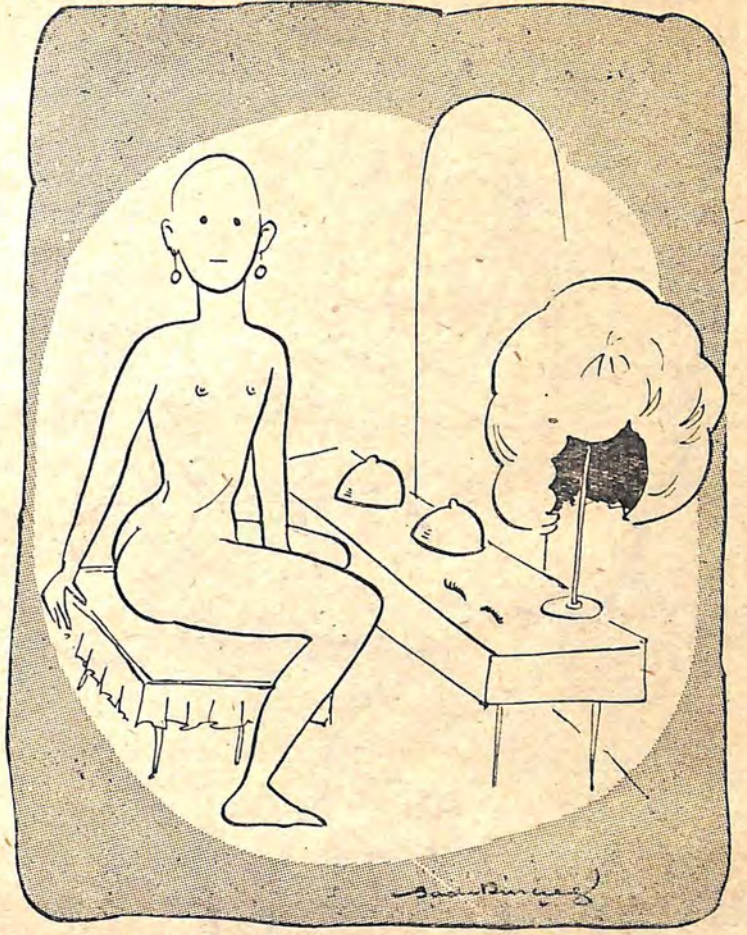

— Al borcunu!...

Yazısız

Şekerlerde hile varmış!..

Pazartesi

Gittikten sonra...

Kıbrıs'ta, Türklere ait her şeyin yok edildiğini açıklayan Denktas, «Bu gidişle Kıbrıs'ın arkasından bakacağız» demiş.

Denktas'ın demecini okuyunca kendimizi, semtine giden otobüsü gidişinden tanımaya çalışan okuması yazması olmayan adama benzettik.

Mektep medrese görmemiş adama, okuma sevgisi aşılacak isteyen arkadaşı uzun bir konferans çıktıktan sonra:

— Bak bir örnek vereyim, der. Alış verişe çıktın. Yorgunsun. Şehrin göbeğinde kaldın. Bir otobüse binip, eve dönmek istiyorsun. Fakat okuman yazman yok. Semtine giden otobüsü neresinden tanırırsın?

Adam hiç düşünmeden cevap verir:

- Bizim semtin otobüslerini seslerinden tanırım ben.
- Diyelim tanıyamadın...
- Gelişine bakarım.
- Baktın, anlayamadın.
- Duruşuna bakarım.

— Gene anlayamadın, ne yaparsın?

— Hiç, der adamcağız. Maksadın beni sokaklarda bırakmaksa, dönüp bir de gidişine bakarım!

Kıbrıs meselesinde bizim de fıkradaki adamdan pek farkımız yok hani. Cepheden seyrettik, gelişini izledik, profilden inceledik, kararsızlık içinde bocalayınca, «Haydi, bir de gidişini görelim» dedik.

Arkasından bakmamız bu sepetten işte.

Salı

Ölmüştük ama...

«Sigara ömrü kısaltıyor.»

Paket paket içiyoruz.

«Fılellı gıda maddeleri çeşitli hastalıklara sebep oluyor.»

Bakmadan yiyoruz.

«Gürültü, ruh hastalığı yapıyor.»

Bıkmadan çekiyoruz.

«Aşırı yorgunluk, uykusuzluk ve üzüntü, yavaş yavaş intihar etmek sayılıyor.»

Gülmeden, dinlenmeden, karın tokluğuna çalışıyoruz.

Ve hâlâ hayatta olduğumuza

bakılırsa, her halde veresiye yaşıyoruz!

Çarşamba

Yerini bulmuş

Amerikan Uzay Araştırma Dairesi bilginleri açıklıyor: «Yeniden faaliyete geçen Surveyor-5 uzay aracı, bir süre Ay'da uykuya daldı.»

Araç da olsa, zaman zaman başını dinlemek istiyor anlaşılan. Malûm, kavgadan gürültüden geçilmeyen dünyamızda, rahatça uyunabilecek sâkin bir yer mi kaldı?

Perşembe

Eveleme eveleme

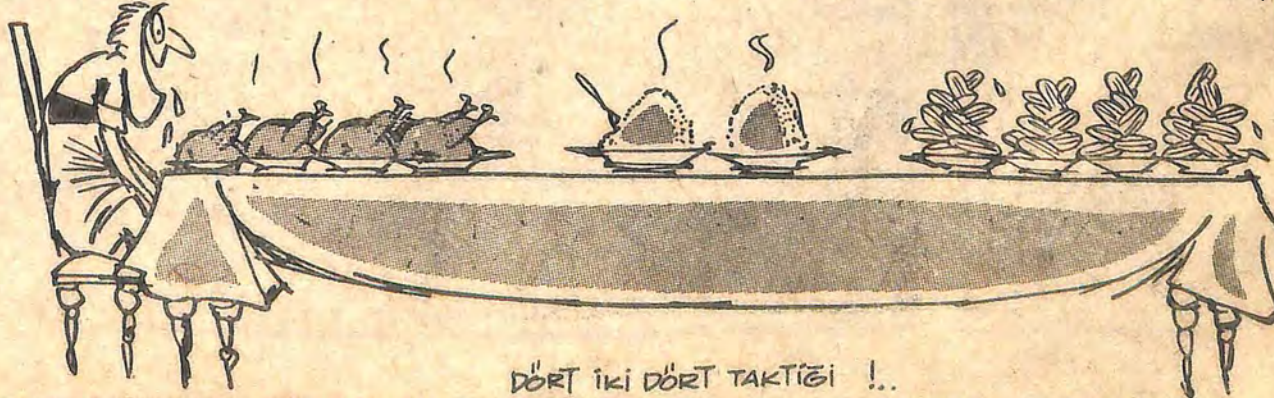
Hani çocukluğumuzda sık sık tekrarladığımız, «Eveleme eveleme deve kuşu kovalama...» diye bir tekerleme vardır ya? Politikacılarımızın konuşmaları da, o tekerlemeyi andırıyor.

Ecevit, «Ortanın solundayız ama, solcu değiliz.» diyor.

Feyzioğlu, «Sosyalizme karşıyız ama, sosyal adaletçiyiz.» diyor.

Türkeş, «Sosyal adaletçiyiz a-

MİLLÎ TAKIM FUTBOLCULARINA BEDAVA YEMEK VERİLECEK - (Gazeteler)

DÖRT İKİ DÖRT TAKTİĞİ !..

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

MEVZUU :

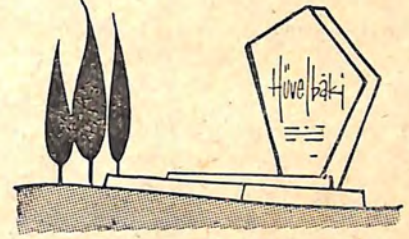
RECEP sığır çobanlığından tüccarlığa yükselmiş yakışıklı, mânalı bakışlı bir gençtir... İstanbul'da yalnız gezerken Aliye adında fakir bir kızla tanışır... Tanışır tanışmaz da sevişir... Fakat Aliye'nin peşinde çalıştığı fabrikanın patronu Recai vardır... Recai Aliye'nin Recep'le seviştiğini duyunca bardaki dostu Hülya'yı Recep'in peşine salar... Hülya Recep'i birkaç yerinden ısırır... Recep kuduz hastanesine kaldırılır... Fakat Hülya Recep'in peşini bırakmaz ve onu aşka davet eder Recep Hülya ile onun garsonyerinde neşelerini bulurlarken Aliye imzasız uçak postasıyla bir mektup alır... (Dikkat sevgilin seni başka bir kadına şu anda aldatıyor... Baskın yap) yazılıdır... Aliye yanına ikinci Şube'den komiser Muzaffer'i alarak Hülya'nın evine baskın yapar... Recep ve Hülya terbiyesiz

SİNEMAYA MERAKLILARA :

Aşkimız biraz önce bitti

Bu çok içli film hikâyesini mahsus yaşıyoruz... Cebinde çarşaf gibi mendili olanlar, içli anneler ve mini mini yavrulara ibret verecek bir hissi filmidir... Oynayan da, yazan da, çeviren de sağ olsun.

✖

durumda yakalanırlar... Aliye Recep'in yüzüne tükürür... Hülya'nın da saçını, perüğünü yolar ve kendini kaybederek çılgın gibi sokaklara düşer. Kaçarken birden acı bir firen sesiyle irkilir, bestekâr Kâmil beyi arabasının altında kalacakken yakışıklı bestekâr Kâmil onu arabasına alıp evine götürür... Demli bir çay yapıp onu teskin eder numarasıyla kızın çayına kan-tarîr atar... Kendini kaybeden Aliye, Kâmil'i Recep sanarak ona kendini teslim eder...

Teslim merasiminden sonra kendine gelen Aliye, ziyan olduğunu anlayınca tabancayı kapıp Kâmil'i vurur ve kaçır... O sırada içeri giren Recep, Kâmil'i görünce elini onun kanına bular ve gelenler tarafından yakalanır ve adliyeye evraklarıyla birlikte verilir... İdam mahkûm olan Recep'in resimleri gazetede ikinci baskıda çıkarken Aliye gazete okumadığı için

görmez... Fakat bir arkadaşı görür. Ona haber vermez... Çünkü onun da Recep'te gözü vardır... Recep'i asarlar... Aliye artık barlarda kötü kadın olmuştur... Recep asıldığı halde ölmemiştir... Mezardan kaçarak intikam almak için yola çıkar... Arkadaşı Ziya, Recipe her şeyi Recai'nin yaptığını söyler... Öldü sanılan Recep bir gece Recai'nin apartmanına girip Recai'yi don paça kaldırıp boğar... Sonra Aliye'nin çalıştığı yavıyona gidip bir bira söyler... Aliye şarkı söylemeye çıkınca ölmüş olan Recep'i görür görmez korkusundan ölür... Recep sevgilisinin ölüsünü kucaklayıp hazine bir törenle mezarlığa götürür ve kendisi de zaten ölü olduğu için birlikte gömülürler... İki sevgilinin mezar taşının üstüne ihtiyar bir adam şunları yazarken film biter: (Hüvelbâki burda Recep ve Aliye yatıyor, başka yerde yatılması...)

T E S T

Soğukkanlı bir insan mısınız? (Değilim)

- 1 — Durup dururken başkasının cebine elinizi sokar mısınız?...
- 2 — Üzerinizden on tonluk bir kamyon geçtiği anda, durup kamyonun plâka numarasını mı alırsınız, yoksa hemen ölür müsünüz?...
- 3 — Biri arkanızdan sokulup âniden sizi korkuttuğu zaman dönüp onun başına bir sandalye indirir misiniz, yoksa ona kahve mi ikram edersiniz?...
- 4 — Karşınıza hiç öcü çıktı mı?...
- 5 — Mezarlıkta bir hayâletle tanıştığınız zaman hemen kendinizi takdim eder misiniz, yoksa onun kendini tanıtmasını mı beklersiniz?...
- 6 — Drakula ile akrabalığınız var mı?...

- 7 — Pöh... Korktunuz mu?...
 - 8 — Tabanca patlasa, biri de üstünden atlasa size ne mânâ ifade eder?...
 - 9 — Madem ki korkuyorsunuz, neden tek başınıza o odada yaşıyorsunuz?...
 - 10 — Korkma, artık sorular bitti...
- Yukardaki sorulardan hepsine evet diyenler sapına kadar cesur ve soğukkanlı, yarısına cevap verenler soğukkanlı, hiç cevap vermeyenler ise korkaktır...

Bizim korkaklarla işimiz yok... Boşuna meşgul etmeyin... Kazananlar gelip bizden lürükafa alabilirler...

Testi yapan: Dr. Asaf Siniroğlu

TATLI NEDEN TATLIDIR?

Tatlının içindeki şekerli maddelerden dolayı bütün tatlılar tatlıdır... İçine şeker konmayan tatlı değildir... Bazı tatlılara şeker fazla konursa çok tatlı olur...

AVUÇ NEDEN KAŞINIR?

Avuç para alacağımız zaman kaşınır... Avuç kaşınır kaşınmaz derhal vezneye gidip parayı almalıdır... Parayı alınca avuç kaşınması biter... Devam ederse parayı almaya devam etmelidir... Kaşınma geçinceye kadar para almali, geçince fazla parayı iade etmelidir...

YUMRUK NEDEN ATILIR?

Yumruk kızdığımız kimselere atılır. Yumruk kavgası sırasında kullanılan bir el şeklidir... Daha çok karşımızdakini dövmek, sindirmek ve ağzını burnunu kırmak gayesiyle kullanılır... Yumruğu atarken kolu sert salmalı ve karşımızdakini gözünün üstüne vurmali... Yumruk atmasını bilmeyenler, tekme, yahut tokat atarlar... Fakat hiçbir yumruk kadar tesirli değildir... Seyrek kullanılır...

MESHURLARIN TARİHE GEÇMİŞ LÂFLARI

- * Jozefin mi, o sadece bir arkadaşımıdır. NAPOLEON
- * Lüks Nermin mi, öyle bir kadın tanımiyorum. — KATERİNA.
- * Brutüs fena çocuk değildir, kabahat ona bıçağı verenlerde. — SEZAR.
- * Ben Coğrafyayı Tarihten daha çok severim. — HEREDOT.
- * Hayatımda beni en illet eden şey radyo dinlemektir. — MARKONİ.
- * Çocukluğumuzda babamız bize bir balon bile almadı. — MONGOLFIER KARDEŞLER.
- * Bizim zamanımızda Pan Amerikan olsaydı başka türlü olurdu tabii. — KRİSTOF KOLOMB.
- * Biz Kudüs'e sadece hurma yemeğe gidiyorduk, Selâhattin bırakmadı. — ASLAN YÜREKLİ RİŞAR.
- * Biraz vitamin almak istedikse, suç bizde mi? — ÂDEM.
- * Ben de bir kağındım. — HAVVA.
- * Şekspir olmasaydı biz bal gibi yaşırdık. — ROMEO.
- * Allah şeytana uydurmasın. — FAUST.
- * Siz de aç kalın da bak, ne besteler yaparsınız... — ŞUBERT.

Dünya üstünde öyle matrak ve inanılmaz olaylar olur ki, insan inanmamak için müşkül durumlarda kalır... Ben bugünlerde dönen böyle antika olayları çöp sepetinden topladım... Yazıyorum... Okuyun da aklınız dursun... Meğer şu insanlar ne şeymiş... Muhittin

EN KISA TELGRAF

Şimdiye kadar çekilen en kısa baş sağlığı telgrafı geçenlerde ele geçmiş ve dünya telgrafçılık tarihinde yer almıştır... Bu telgrafa karısı ölen bir arkadaşına diğer bir arkadaşından baş sağlığı şu tek hece ile bildirilmektedir: (Yazık)...

PASTIRMADAN ELBİSE

Kayseri'de terzilerden Sıtkı adında biri de iddia üzerine pastırmadan yelekli bir elbise yapmıştır. Pastırmadan elbiseyi tam iki ayda bitiren Sıtkı, iddiayı kazanmış ve neticede üstündeki elbiseyi çıkarak arkadaşlarına elbisesinden pastırmalı yumurta yapmıştır...

Parti adına

Rıfat ILGAZ

DARTİ Başkanı Kalfaoğlu, ilk öğretim müfettişini karşısına almış, partisinin görüşünü açıklıyordu:

«Resmen şikâtimiz vaaa öğretmen Yılmaz'dan. Neden mi şikâtimiz vaaa?... Bu adam gumarcının bi teği. Hem de oynadığı gumar müslümanlığa yakışmayan ecebilerin oynadığı bi kâat oyunu. Hani on kâadına, iki beş vakit geçürmecesine tavla oynasa yüreğim yanmaz. Bekâr adam deriz, hakkı da vaaa... Gumar oynamasın da gızımıza, gırsığımıza mı satasın. Herifçiöğlü dutuyor sağına, soluna, bi de garşusuna gendüsü gibi biri garı, ikisi erkek öğretmenleri alıp onları da baştan çıkarıyooo... Şikâtimiz vaaa bu Yılmaz denilen gumarcıdan. Pekiii, sen diyeceksin ki onlardan neden şikâatçı değilsin de yalnız bu Yılmaz'dan şikâatçısın? Neden mi ondan şikâatımız? Söyleyim zatınıza. Bu Yılmaz denilen delikanlı bozguncunun birisi... Şehir gulübünde herkes yirmi bir çekerçen, bezik, prafa, pastıra oynarken üç öğretmeni ayartıp pokere teşrif ediyooo!...»

Müfettiş sözünü kesecek oldu:

«Amma sayın Başkanım, kendi a-larlarında, fasulyeyle oynadıklarını söylediler bana, sorduğum zaman...»
«Daha nesine oynasınlar Müfettiş bey! Hem de fasulyesine haaa!... Töbe, töbe, günaha girdiklerini açık a-çık söylüyorlar da daha ne duruyor-sun? Allahın nimetiyle gumar haaa!... Bugün fasulyesine, yarın nuhuduna... Mercimeğine, öbür gün de pa-rasına... Sana işin doğrusunu söyle-yim mi Müfettiş bey? Bu öğretmen-lerin her ne vesileyle olursa olsun bir araya gelmeleri partimizce hiç doğru görülüyor. Bi kerem bu öğ-retmenler, üçü dördü bir araya ge-lip de vakıtlı, vakıtsız şurda burda kafa kafaya vermeye başladılar mı bunun önüne durulmaz. Biz parti olarak dört kişinin bir araya gelme-sine göz yumarsak, ilerde hükümeti devirmek için toplantılar yapmaya başladılar mı nasıl kontrol ederiz? Siz bu gece falan yerde toplandınız mı? Toplandık! Eee?... Ne halt et-meye toplandınız? Poker oynamaya! Ayıkla pirincin taşını! Olmaz böyle şey Müfettiş bey! İş karışır, arap sa-çına döner.»

«İyi ama, bunlar akh. başında öğ-

retmenler, plân defterleri, ders def-terleri günü gününe yazılmışken... Ben tutar da bu Yılmaz Akarsu po-ker oynadığı için burdan alınsın, na-sıl derim bizim Müdüre?...»

«Biz parti olarak atılmasını isti-yoruz. Bu dörtlü poker oyunu bizim politikamıza aykırı... İstemiyoruz dört kişilik oyun! Ancak, karşı kar-şıya tavla... pastıra! Alafranga oyun-lardan da bezik! Yani, hep ikili o-yunlar... Biz dış politikada bile üç-lü, dörtlü oyunlara gelemeyiz. An-laşmalarımız bile baştan aşağı iki-li... Hep karşı karşıya!... Dörtlü o-yun politikamıza neden mi aykırı?... Karşındaki dü şeş attı mı, işine gel-mezse şeş beş diyebilirsin, ikili o-yunlarda... Tanık yok çünkü... Dört-lü oyunlarda her zaman için, hır çık-tı mı, iki tanık hazır! Biri dâvacı, biri dâvalı! Hani tanık?... Yani de-mek istiyorum ki Müfettiş bey, bu poker oyunu da partimizin progra-mına, tüzüğüne aykırı mı aykırı!...»

Bu haklı savunu karşısında dili tutulan Müfettiş Recai Canyakan defterini çıkarıp not almak zorun-da kaldı. Çünkü o her şeyden önce bu partinin desteğiyle ayakta duran, köşe kapmacalarda ortada kalmayan günün adamı iş bilir müfettişlerden-di. Yılmaz burdan alınırsa geriye kalan üç öğretmen kimsenin başını ağrıtaacak soydan değildi.

Denetlemesini yapıp da ilçeden ay-rıldığı günün akşamı Parti Başkanı Kalfaoğlu, Misaki Milli İlkokulu'nun Milli Eğitim Memurluğu odasına, şöyle bir geçerken uğramak zorun-da kalmıştı. Kahveler içildikten son-ra öğretmen Yılmaz, okuttuğu bi-rinci sınıftan, dersin ortasında ça-ğırıldı.

* Kapıyı vurup içeri girince karşı-sında Kalfaoğlu'nu görmüştü. İkisi-ne birden:

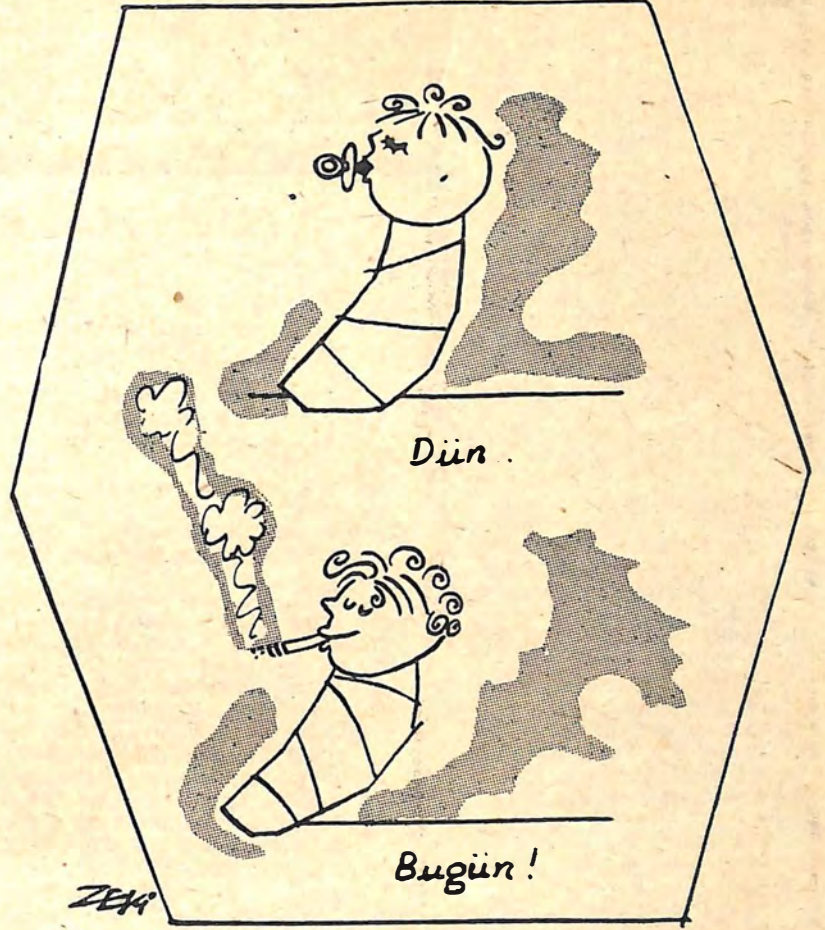
«Buyrun efendim.» dedi. «Beni is-temişsiniz!»

Millî Eğitim memuru bu ilçeden yetişmiş, değer bilir bir başöğret-mendi. Bir süre genç arkadaşını be-ğeniyle süzdükten sonra:

«Buyrun oturun, Yılmaz bey!» de-di.

Daha çok Kalfaoğlu'ndan çekindi-ği için oturmıyordu genç öğretmen:

«Aman efendim!»
«Otur rica ederim! Sayın Başkan diyor ki... Hele otur canım!»

Sigara tüketimi bir yılda 1500 ton arttı. — Gazeteler —

İster istemez ilişti sandalyenin ke-narına:

«Dinliyorum!»

«Poker oynuyormuşsun birkaç ar-kadaş bir araya gelip de...»

«Ben mi oynuyor muşum efen-dim?»

Kalfaoğlu atıldı hemen:

«Canım saklama!» dedi, «Genç a-damsın oynayacaksın tabii... Çoluk yok, çocuk yok!»

«Hayır, oynamasına oynuyoruz a-ma, bizim oynadığımız da oyun mu?... Fasulyeyle... Arada sırada bayramda seyranda kuruş kuruş...»

«Maksat nesine oynadığı değil... Ustaca oynadığı... Sordum arka-daşlarına... Bu oyunu senden daha mükemmel oynayan yokmuş... Bir taneymişsin burda Allah için... Hiç bi memur eline su dökemezmiş po-kerde. Aşkolsun!»

Başöğretmen tutamadı kendini:

«Aferin be Yılmaz!» dedi, ««Bra-vo!»»

«Aman efendim iltifat ediyorsu-nuz!»

Kalfaoğlu en yumuşak sesleyle ge-tirdi gerisini:

«Senden ricam, bu gece partimiz adına, Ankara'dan gelen misafirleri-mizle aralarına karışıp oyun oyna-mak... Geçen sefer gelişlerinde mah-

cup olduk... Üç misafir arasına bi dane poker oyuncusu çıkaramadık, şöyle efendiden... Sen dürtüst bir ay-dın kişi!...»

«Efendim, ben ancak ufak ufak kendi aramızda...»

«Büyük büyük oynayacaksın bu se-fer!»

«İyi ama aldığımız aylık...»

«Bırak aylığını, yıllıkını. Memle-ket adına, partimiz adına...»

«Ya içeri gidersem...»

«Sana partinin şerefi için oynaya-caksın diyorum. Arkanda koskoca parti var. Elverir ki sayın misafirle-rimizin canları sıkılmasın. Sonraas... Görsünler, bilsinler ki... Bizim ilçe merkezinden de kendileriyle bi ma-sada oturup, ister yuvarlak masa ol-sun, ister dört köşe masa... Boy öl-çüyecek çok uyanık, çok ileri fikir-li aydınlarımız yetişmekte... Al şun-ları da, koy cüzdanına! Bol para ol-du mu rahat oynarsın! Poker deni-len oyun da bizim yaptığımız parti-cilik gibi... Cebin dolu oldu mu, sal-la sallayabildiğin kadar. Bu oyunun aslı esası blöf! Korkma salla! Yu-tarlar mı, yutmazlar mı, düşünme! Arkanda koskoça Parti Başkan Kalfaoğlu vaaa!...»

Rıfat ILGAZ

Meydanlar, meydana yok!

Simsicak - bumbuz

YALÇIN KAYA

DARKIN saati-on'u gösteriyor. Ortalık tenhalaşmıştı. Tekler çoktan çift olmuş, çiftler de tekmişçesine birbirlerinin içine girerek karanlık köşelerde kaybolmuşlardı. Kerami hâlâ kısmet bekliyordu. Bir yandan da kendi kendisine söylüyordu:

— Gelip de kucağına oturacak degiller ya... Oğlum, sen adamı olmazsın. Bu ne pisirikklik böyle?... İsveç gibi bir yerde de karı - kız bulamazsan...

Hadi memlekette mazurdu. Etraf onu tanıyordu, kızlar çekingendi falan filân. Peki İsveç'te?...

Pisirikkliğin memleketi yoktu. Onun gibisi, İsveç'te de olsa, Fas'ing Almanya'sında da olsa, durum hiç değişmiyordu. Daima ürkmek, daima etrafı hesaba almak...

İşıklı havuzun arkasından biri göründü. Genç bir adam... İsveçli... Sırtında ışıltı ışıltı parlayan bir deri ceket vardı. Yan tarafta boş bir kanape bulunmasına rağmen, doğrudan doğruya Kerami'nin oturduğu yere geldi:

— Oturabilir miyim?
Kerami, dört kişilik kanapenin en kenarına çekilerek.

— Tabii tabii, buyrun! dedi.
İsveçli, kanapenin öbür kenarına ilişti. İki dakika kadar sustular. Hava iyice serinlemişti. Açık hava kon-

ATOM HARBI ÇIKMADAN

seri veren orkestranın kısılmış hoparlöründen yorgun bir melodi duyuluyordu.

— Kış geliyor, dedi İsveçli.
Kerami telaşla cevap yetiştirdi:
— Ya evet! Hattâ bahara pek bir şey kalmadı.

Beriki, bezgin bir tavır takınmaya çalışarak:

— Sanki bir dönmedolap! dedi. Sonra yine yaz, yine sonbahar, yine kış, yine bahar...

— Evet, çok güzel söylediniz.

Kerami, sözünü bitirir bitirmez, kalkmak üzere toparlandı. Sıkılmıştı.

— Gidiyor musunuz? dedi İsveçli.

— Yaa! Biraz üşür gibi oldum.

İsveçli yutkundu. Arkasından:

— İsterseniz bize gidelim, dedi.

Bir misafir bekliyorduk; gelmedi. Masa öylece duruyor... Karım sevinir... Bütün gününü mutfakta geçirdikten sonra, beklenen kimse gelmeyince çok sinirlendi. Haklı da...

Kerami'nin utangaçlığını sezen adam, onu ikna etmek için elinden geleni yaptı. Bizimki yine de gitmezdi ama, İsveçli'nin «Tam karımın hoşlanacağı bir tipsiniz.» demesi üzerine fikrini değiştirdi.

— Hayırdır inşallah! dedi içinden. Bakalım ne olacak?

Dantel blüzunun altında sütyenden başka bir şey yoktu. Tokalaşırken, vücudunun bütün hararetini karşındakine aktarmak ister gibiydi.

Genç adam:

— Karımın adı Gunilla'dır, dedi.

Benimki de Rolf.

— Memnun oldum. Benim adım Kerami.

Göğsünü utangaç misafirinün dirseğine dayayan Gunilla:

— Hemen masaya geçelim, dedi.

Az sonra bir atom harbi çıkar, her şey kursağımızda kalır.

Bunu söyledikten sonra şuh bir kahkaha atarak Kerami'yi yanağından öptü. Bizimki, İsveçli kocanın yüzüne baktı.

Rolf karısına:

— Kıskaç olmadığımı ispat ettim sanırım, diye fısıldadı.

Genç kadının vücudu dalgalandı:

— Devamlı olur inşallah!

— Öyle olacak! dedi Rolf.

Kerami'ye döndü:

— Ben sigara alıp geleceğim... Ceketinizi çıkarsanız.

Gunilla, kocasına şakadan çıkıştı:

— Benim vazifeme müdahale yok!... Sen git sigaramı almaya!

Kocası gidince, Gunilla kapıyı kilitledi. Kerami şaşkın şaşkın bakınıyordu. Ortada bir şeyler dönüyordu ama... Allah sonunu iyi getirsin!

Kadın, delikanlının ceketini çıkarırken, ona içki içip içmiyeceğini sordu. Kerami, Gunilla'nın göğüslerinin yumuşak sertliğini sırtında hissetti. Genç kadın, dişilğin, bu çok tesirli silahlarını asker çantası gibi delikanlının omuzuna yerleştirdi.

— İçkiye ne lüzüm var, değil mi?.. Ben, alkolün yardımına ihtiyacımız yok diyorum.

Bizimkinin ağzından hırıltılı bir «Ben de!» çıktı. Öksürerek boğazını temizledi ve aynı kelimeyi tekrar söyledi.

— Öyleyse ne duruyoruz? dedi Gunilla. Üçüncü Dünya Harbini mi bekliyoruz?

Kerami'nin içinden «Harb vız gelir sana! Yedi yüz milyon Çinli vız gelir!» demek geçti.

Gunilla, bizimkini yatak odasına doğru itti.

— Kocanız?...

— Gelmiyeceks, korkma!... Görmedin mi, kapıyı kilitledim?.. Bu gece otelede kalacak. İnsan, misafirini otele gönderecek değil ya!...

Rolf, ertesi gün öğle üzeri geldi. Zil çaldığı sırada Gunilla lâvabonun başındaydı. Gözlerini silerek koştu.

Rolf içeriye girerken usulca sordu:

— Gitti mi?...

Genç kadın, kocasının kollarına atıldı:

— Rolf! Rolf'um!... Seni çok seviyordum. Şimdi anladım... Ne olur Rolf, bir daha böyle şeyler yapma müsaade etme! İğrenç bir şey bul!

— Gitti mi, gitti mi?...

— Daha altıda gitti.

— Ne o, sen ağlıyor musun?

— Ağlıyorum, midemi ters yüz ediyorum, deliriyorum... Ah Rolf, niye yaptım bunu?

— Canına değsin diye yaptın. Başka ne yani?...

Elini karısının beline dolayıp devam etti:

— Yavrum, bu sahnelerle hiç lüzüm yok. Ben artık eski Rolf değilim. Bağırıp çağıracağımı sanıyorsan, yanıyorsun; böyle bir şey olmayacak. Eski Rolf dün gece öldü. Ben aptalmışım, aptal!... Neydi o krizler öyle? Çılgınlık!... Affet beni yavrum. Şu anda sana hak veriyorum: Dünyada kıskaç koca kadar çekilmez bir yaratık yoktur. Seni azap içinde yaşattım. Kendimi de... Hay aptal Rolf!...

Gunilla ağlayarak kendisini divana attı:

— Rolf, neler söylüyorsun sen? Al lahasına sus, midem bulaniyor!

— İçkiyi fazla mı kaçırdın?

— Hayır, ağzıma bir yudum bile koymadım.

— Gel öyleyse bu mutlu başlangıcı kutlayalım!...

— Sus Rolf, kendinden iğrendirme!...

— Canım, ben iğrenilmek için mi doğdum Allahaşkına!... Kıskaçken iğrenilirim; kıskaçlığı bırakırım, yine iğrenilirim. Hoppala, müsaadenle!...

Gunilla, Rolf'un ellerini tuttu. Ağlıyordu:

— Fecî bir şeydi ama, değil mi, sevgilim? diye sordu.

Kocası cevap vermeyince:

— Fakat seni ilk ve son aldatışım olacak bul dedi. İnan bana!

— Niçin aldatma olsun? Adamı ben getirdim.

— Ha, anladım: Beni sevmiyorsun artık!

— Onu da nereden çıkardın?

— Tabii ya, seven kiskanır!

— A güzelim, iki gün önce «Seven insan egoist olmaz!» diyen sen değil miydin?.. Egoistliği bıraktım işte. Seni başkaları ile paylaşabiliyorum.

Gözyaşlarının selinde kulaç atmaya çalışan genç kadın:

— Ne olur, yine eskisi gibi ol!... diye çırpındı. Sev beni, kiskan beni, azarla beni, döv beni!...

Rolf gerindi:

— Geçti o günler!... Yahu, bugün günlerden neydi?.. Ha, pazardı.

Gunilla birden sertleşti:

— Ben bu durumda seninle bir arada yaşayamam!

— İyi vallah! Bu durumda yaşaya-

mazsın, öbür durumda yaşayamazsın... Sen boşanmayı kafana koymuşsun bir kere; ben ne yapsam hava!... Şey, yoksa misafir pis miydi?... Çamaşırlarından filân tiksindi isen...

— Günahına girme! Çocuk, yolunmuş tavuk gibi tertemizdi... Ah Rolf, sana anlatamıyorum. Bunun misafirle, sununla, bununla bir ilgisi yok. Ben bir halt karıştırdım ve artık bir ikincisini karıştırmak istemiyorum. Anlıyor musun?

— Ee peki, benim ne yapmamı istiyorsun?

— Sevinmeni, beni kucaklayıp öpmeni...

— Sonra?

— Sonra yine eski Rolf olmanı, beni bütün erkeklerden kıskanarak sevmeni... Çok, çok sevmeni...

— Ama o zaman mutsuz oluyorum.

Gunilla, Rolf'a sarıldı:

— Artık olmayacaksın. Zıplılığı bırakıyorum. Seni kimsenin yanında küçük düşürmeyeceğim. Söz!... Ne olur, Rolf, beni kırma!...

Adam, odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı:

— Ama bak, Gunilla...

Genç kadın ümitlendi:

— Ne dersen kabul edeceğim! Konuş, Rolf!... Hadi!

Rolf durdu. Karısının gözlerine bakarak:

— Hislerimle o kadar oynadın ki, dedi, yarın kalkıp başka türlü konuşursan, basarım ha tokadı!...

Gunilla sevinçle haykırdı:

— Hayır, öldür o zaman! Tokat neymiş?... Ah, ne iyisin, sevgilim! Teşekkür ederim.

Yarım saat sonra, genç kadın, kiliseye gideceğini söyleyerek evden çıktı. Günahlarının affedilmesi için dua edecekti.

— Kocamdan habersiz geldim.

Kerami:

— Adamın bir şey dediği yok ki... diye konuştu.

— Ben zorla dedirttim. Haberli olunca tadı çıkmıyor. Yavan, hattâ iğrenç bir şey oluyor. Böylesi daha çekici, daha çarpıcı... Ona yılbaşında bir tabanca hediye edeceğim... Ah, heyecandan ölüyorum!... Sevgili itiriyem, içimdeki yangını söndürsene!

Yalçın KAYA

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini ilânen idare eden:

Kadri Yurdatop

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatop

IDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 2, İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI: Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40

liradır.

Bu gazete Basın ahlakı yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiyatı: 100 kuruştur.

AZ SARFIYAT

EDISON

BOL IŞIK

EDISON

AMPULLERİ

(İlançılık : 2716 — 182)

fan fin fon ailesi

SİZİN:

SEMİH BALCIOĞLU

KISA BİR SÜRE SONRA KAVGA BÜTÜN STADI BİR KAŞKOL GİBİ SARMIŞ MÜSADEME ZAMANLA DAHA DA ALEVLENİNCE, BİZİMKİLER YARIM KÖPRÜDEN BİR KILÇIK ATARAK KENDİLERİNİ STADYUMDAN DIŞARI ATILAR.

AHMET ONLARI GÖTÜRECEĞİ YERİ BİR DAKİKA GEKİZ TAKSİM ON KADAR DÜŞÜNDÜ. SONRA BEHÇET KEMAL ÇAĞLAR GİBİ HEYECANLI BİR SESLE KONUŞTU

KÖPRÜYE GELDİKLERİNDE, BÜTÜN GARİBANLAR VE KÖPRÜDEN DENİZE BAKANLAR CEMİYETİNİN SEÇKİN ÜYELERİ FAALİYET HÂLİNDEYDİLER...

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 43 —

— Sövmün lan sövmün!... Sövmün ki yüreğiniz soğusun, garnınız genişlesin!... derdi.

Ama ne sövmelerim, ne feleği onun gibi kırk kocalı yosmalara benzetmelerim Necmiye'yi unutturuyordu bana. Bir gün derdimi Beligevşek Süleyman'a açtım. Köyden, baraj kulübesine kadar olan hikâyemi eksiksiz naklettim. Güldü:

— Ohoooo, şınlıye o avrat eyice motor olmuştur, dedi.

— Çıkınca bulamaz mıyım acaba? diye sordum.

— Bulun, Daşçıkan'da (1) bulunl...

— Orası da neresi?

— Kerhane...

Genelevin ne olduğunu bilmiyordum, anlattı:

— Orda parayı bastın mı, cümle avratlar senindir, allısı, yeşillisi, morlusu...

— Necmiye oraya düşmez, dedim.

— Hadi oğlum hadi, sen bu avradı sevdiğin için öyle diyon. Zaten sevmeseydin razı mı olurdun hacanlığına?... Ama bşiy deyi mi sana, esas gabahatın küllüsü (2) sende. Madem avrat o biçimli niye arkana daktın geldin, madem daktın geldin niye bir iş dutmayıp avradı gene o yola sevkettin? Neyse, boş ver bunlara, gafa yürüttüğüne deymez. Olan olmuş bi kere. Yalnız şunu gafana goy ki, bu avrattan elini yu artık, ondan sana hayır gelmez!..

— Duymamıştır hapse düştüğü mü, yoksa gellirdi...

— Buraya mı? Heheyt, güleyim bari!... Sen aklını peynir ekmekten yemişin vallaha oğlum. Orusbu milleti, hapishaneye düşenin yüzüne bakmaz. Adam kırk senelik dostu oluyor da, hattâ avradın yüzünden elini gana boyuyor da gene de bakmıyor yüzüne. Bir Garagatur vardı, amma oğlan gangasterdi ha!... Adana'nın içinde otopos soymuş adam. Belâyı berzak bîşi. Onun, Piç Kadriye isminde bi dostu vardı Daşçıkan'da. Bi gün demiş ki Garagatur'a, Kürt Sado beni hiç rahat bırakmıyor, öldür şunu ben sana içerde bakarım. Garagatur, zaten adam öldürmek için bahane arayan cinsten...

— Gız söz mü? diyor.

— Söz, diyor Piç Kadriye.

O gece Daşçıkan'ın önünde temizledi Kürt Sado'yu Garagatur... Verdiler oğlana onsekiz sene. Avrat iki kere geldi hapisaneye. Bi keresinde iki don, iki fanllâ, bi gutu şeker; bi keresinde de kebabın yüz asker (3)... Ondan sona çekti getti avrat Gayseri keranasına. Amma Garagatur bu, bırakır mı heç avradın yanına? Bi gece hapishaneden kaçtı, avradı temizledi... Senin anlayacağın, bu cins avratlardan elini yu hapisaneye düşersen. Gene ne varsa bizim avratlarda var. Bak, yengen hiç sektiriyor mu bazarı? Tembih ettim, bu bazar çi köfte getirecek.

Altı ay sonra hapishaneden çıkar-ken bir tek kazancım vardı. Okumayı yazmayı öğrenmişim.

Müdür:

— Hiç eşyan yok mu? diye sordu.

— Yok, dedim.

— Bir daha sakın esrar falan içmeyesin ha, diye başladığı konuşmasını, «bu memlekete senin hizmetlerin olduğunu unutma» diyerek bitirdi. Elini öptüm ve demir kapıdan çıktım. Beligevşek Süleyman, benden bir hafta sonra çıkacağı için bayağı üzülmüştü.

— Siptilli'de kime sorsan Beligevşek Süleyman'ı sana gösterirler, demişti.

Vezir ve Padişah, son akşamı ağlamışlardı koğuşlarında. Gardiyan:

— Hadi koğuşuna, dediği zaman boynuma sıkı sıkı sarılmışlar:

— Senin de başını yaktık, felekten ucuz kurtuldun, demişlerdi.

Hapishaneden çıkar çıkmaz bizim avluya gittim. Elâzığ'lı hamal ve diğerleri memleketlerine gitmişlerdi. İçimde tarif edilemez bir boşluk, bir yalnızlık vardı. Sanki, biraz sonra bizim kapı açılacak, Necmiye bana:

— Gel, diyecek, boynuma sarılacaktı. Gözlerim doldu. Kapısının önünde güneşlemekte olan koca şalvarlı kızı tanıyamadım. Daha da şişmanlamış, daha da hantallamıştı. Üstelik kucağında bir de çocuk var-

dı. Simsiyah bir kafa, göğsüne kaplanmış, karnını doyurmağa çalışıyordu. Güldüm. O da beni tanıyamadı. Neden sonra:

— Aboov, sen Necmiye'nin gocası değil misin? dedi.

— Hee, dedim.

— Nerdeydin?

— Memlekette.

— Çocuğum oldu, hem de oğlan. Babam öldü, babamın ismini koyduk, Abdülgani.

— Başın sağolsun. Kocan nasıl?

— Kendi kontuna (4) tükân açacak. Bi galıpları alsın... Tamam.

— Sen işe gitmiyor musun?

— Erim salmıyor.

Utanarak sordum:

— Necmiye hiç geldi mi buraya?

— Bilmiyon mu? dedi.

— Yoo, dedim.

— Basmışlar...

— Kimi?

— Necmiye'yi.

— Sonra?

— Sonrası ne? Daşçıkan'a. Şu Gülizar'nan beraber.

— O da mı?

— O da ya. Şimdi dümbük gocası evde çocuklara bakıyor. Avrat haf-tada bi gelip gidiyor.

— Ya Necmiye?

— O gelsin de n'etsin?

— Allahaismarladık, dedim.

— Sana bi çay yapaydım.

— Sağol bacım.

— İstersen aşşamnan gel, Hasan da gelir, yemek yersiniz.

— Sağol!...

Kucağındaki çocuk ağlamağa başlamıştı. Sağır'ın yanına uğramak istedim, vazgeçtim. Kızıyordum bu adama. Boynuzluluğuna mı, rahatına mı, kurnazlığına mı, bilmiyorum. Tam kapıda Yılık Kadir'le karşılaştık:

— Ne arıyon lan buralarda? dedi.

— Hiç, öyle gelmişim, dedim.

— Necmiye'den haberin var mı?

— Var...

— Ben bastırdım. Dedim amma kendilerine, «Siz işi eyice azıttınız. ya beni görürsünüz, ya da size bi oyun ederim,» dedim. Senin avradın olacak o gahbe bana ne dedi biliyon mu:

— Hadi ulan yazının iti, dedi.

Öyle demek ha, bi yatarsın pusuya. Bir akşam buraya geldi, Gülizar'nan gettiler. Ulan Yılık, tam sırası dedim kendi kendime. Takıldım peşlerine, onlar gider, ben giderim. Sona, bi Saplızade mi derler, sapsızade mi ne, onun konağına girdiler. Adamı bilirim, heç iki avratsız yatağa girmez, öyle zengin düzünün biri. Goştum Hacıbayram garagoluna:

— Gomser bey, dedim, Saplızadenin evinde bu akşam eyi bi parti var, basgın. Biliyorum ki herif oraya yeni geldi, âmirlerinin gözüne girmek istiyor. Mâmeleyi tamamladığımız gibi atladık Saplızadenin evine. Evelallah üçünü de anadan doğma yakaladık, hem de bi yatağın içinde. Gomser sordu:

— Hani lan gumar?

— Bundan eyi parti olur mu gomser bey? dedim. Avratlardan herif geyindiler. Saplızade sapını gurtardı ama, avratlar dosdoğru Daşçıkan'a. Ya işte böyle!... Aldırma, yerini buldu, şimdi orda istediği gibi alevini söndürsün... Sen nerdeydin?

— Memlekete gitmişim.

— Yoksa onu aramaya mı gelmiş-tin?

— Hayır.

Ayrıldık. Arkamdan bağırdı:

— Oda tutacaksın, var ha!...

Elimle işaret ettim:

— İstemez...

Yolda, taze soğan satan birine:

— Taşçıkan neredir? diye sordum.

Adam, yüzüme ters ters baktıktan sonra:

— Ne lan bu? Hapisten mi çıktın, yoğsam gızgınlığın mı üstünde? dedi. Gece gedilir orya oğlum.

(Devamı var)

(1) Taşçıkan = Adana genelevi.

(2) Büyüğü.

(3) Lira.

(4) Hesabına.

iyi plânlanan ve yürütülen,
bir reklâm ve tanıtma faaliyeti
bir müessese için
masraf kapısı olmaktan çıkar;
karşılığını kat kat getirir.

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 24956 — 180)

ANKARA REKLAM

SAPİKSİN

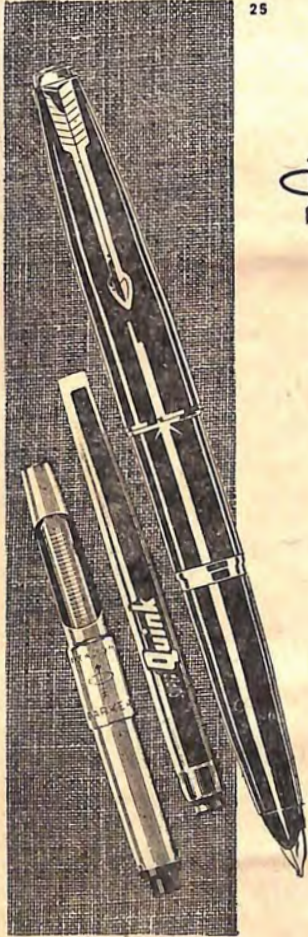
Kepekleri yok eder Katran özünüyle
hazırlanmış Şampuanır

İlaç
fabrikasında
imâl
edilmiştir.

RAYLAN

(Ankara Reklâm : 813 — 183)

PARKER 45

Her öğrencinin seveceği
dolma kalem

Kolayca değişebilen vidalı uç takımı,
isteğe göre kartuş veya pompa ile
kullanma imkânı

İyi çalışmanın en güzel
ve en makbul hediyesi
bir Parker 45 dolma kalemidir!

(İlanlık : 2715 — 181)

Ne verelim üstad

Küçük taşra kasabasına tâyin edilen genç yargıç, mesleğinin yeni olduğu için başı sıkıştıkça, kasabanın en yaşlı yargıcına gidip akıl danışıyordu. Kaçak viski satan şebekenin duruşmasında da çaresizliğe düştü, karar gününün sabahı, yaşlı yargıcın kapısına koştu. Olayı kısaca anlattıktan sonra:

— N'olur bana yardım ediniz, dedi. Viski kaçakçılarının en az ne kadar vereyim?

Bir süre düşünen kurt yargıç: — Bu işin azı çoğu olmaz, dedi. Fiatlar maktudur. Şişe başına on frank verin yeter!

Sebeup

Madam Dupont, yeni tuttuğu genç hizmetçi kıza son çalıştığı yeri neden terkettiğini sordu.

— Mösyöyle madam, her zaman kavga ederlerdi, dedi hizmetçi. İşin daha kötüsü madam sevişmek istediği zaman, mösyö istemezdi.

— Evet anlıyorum, dedi madam Dupont. Ama bu anlattıklarınızla, o evi terketmenizizin ilgisine ne?

— Hiç canım, dedi kız. Fiat anlaşmazlığı... Ben de, sevişmek için mösyönün bana teklif ettiği parayı doğrusu az buluyordum!

Centilmenlik

Kümesin bir köşesine çekilen iki tavuk gevezelik ediyordu. Tavuklardan biri, yanlarından geçen horozu işaret edip, içini çekerek:

— Çok centilmen bir tip, dedi. Az önce benimle flört ederken, kurtlu bir yemek ısmarlamaya kalkıştı.

— Öfff, paltoyu boşuna giymişim... Daha o kadar soğuk yokmuş!..

Benzetiş

Genç kadın ormanda yolunu kaybetmişti. Sağa sola bakırken, ayaklarının dibinde bir sincap gördü. Yürüdü, sincap peşinden geldi. Durdu, sincap da durdu. Koştı, saniye içinde sincabı yanında buldu. Nihayet dayanamadı, sordu:

— Kuzum, beni niçin takip ediyorsunuz?

Sincap cevap verdi:

— Ne yapayım, fıstık gibisiniz de!..

Bir taşla iki kuş

Genç karısına vereceği doğum günü hediyesinin seçiminde kararsızlığa düşen milyoner koca: — Günlerdir içinden çıkamadım sevgilim, dedi. Doğum günü hediyesi olarak İsviçre seyahati mi istersin, yoksa bir altın kol saati mi?

Bir süre düşünen genç kadın: — İlâhi, dedi. Bu kadar basit bir mesele insanı günlerce düşündürür mü? Bir İsviçre seyahati yaparım, hazır gitmişken hediye etmek istediğin altın saati de oradaki fabrikalardan ucuza almayacağım.

Mesai

Vaktinin çoğunu masasının başında uyumakla geçiren, bu yüzden müessesedeki durumu oldukça tehlikeye giren memur yine uyumuş, paydos zili ile birlikte dairenin boşaldığını duymamıştı.

Bir saat sonra yerleri temizlemeye gelen kadın omuzuna sokundu:

— Uyanınız, dedi. Bakın saat yedi olmuş, evinizden beklemezler mi?

Gerine gerine gözlerini açan memur:

— Yedi mi? diye sordu ve devam etti: Görüyorsunuz ya... Her gün bir kaç saat fazla mesai yapıyorum, fakat şu körolası yerde gene de bilmiyorlar kıymetimi!

Hediye

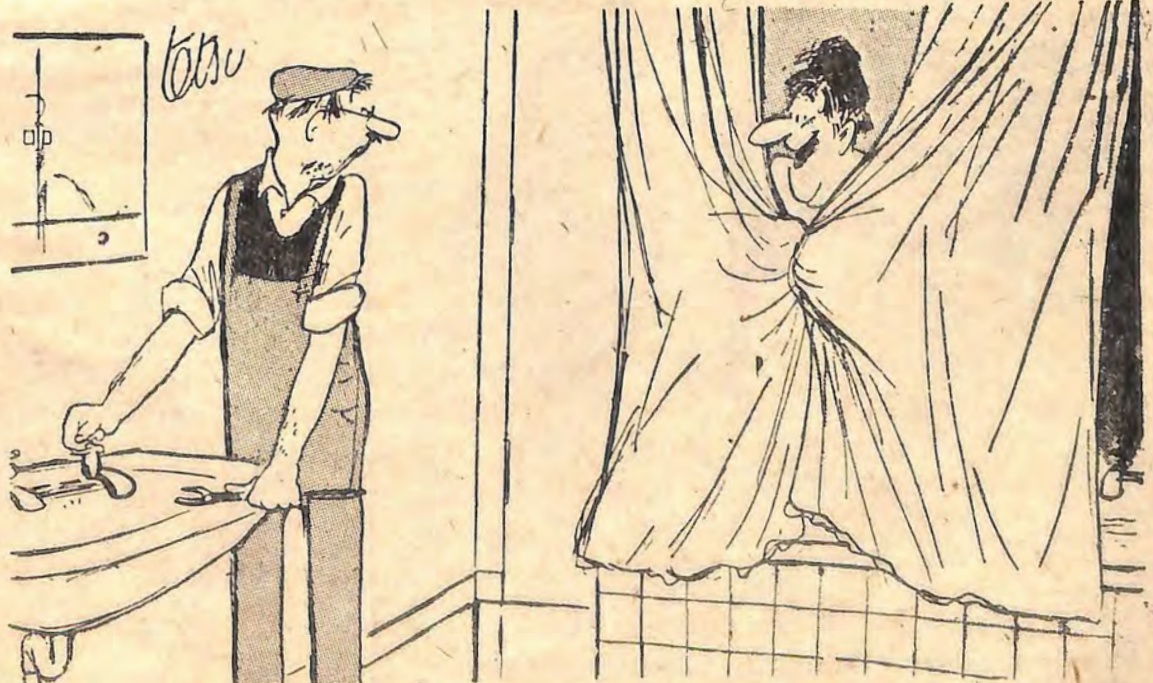
Kapısı çalınan İskoçyalı:

— Kim o? diye bağırdı.

Kapının dışından bir ses:

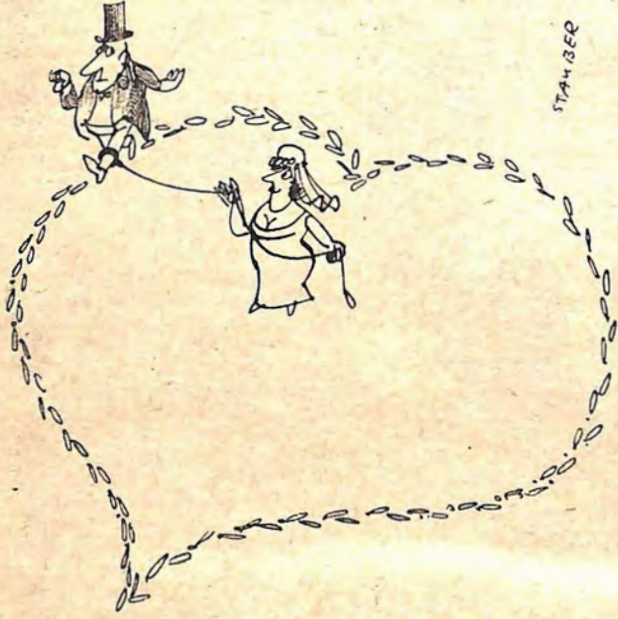
— Postacınız efendim, dedi. Adresinize postalanan bir yılbaşı hediyesi getirdim de...

— Peki peki, dedi İskoçyalı. Hediye dediğini kapının altından at da, balışı deşip deşmediğine bakalım.

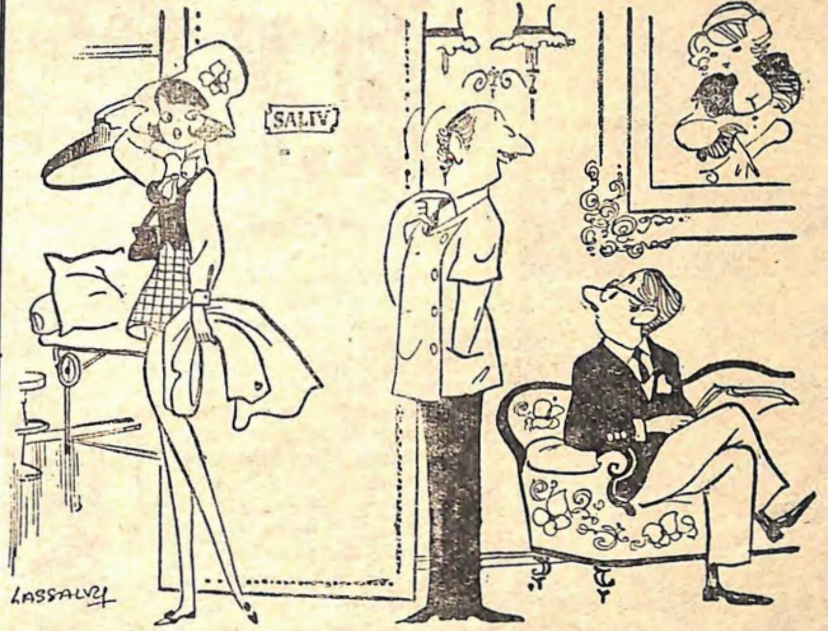

— Önce banyonun musluğundan başlasanız olmaz mı canım?!..

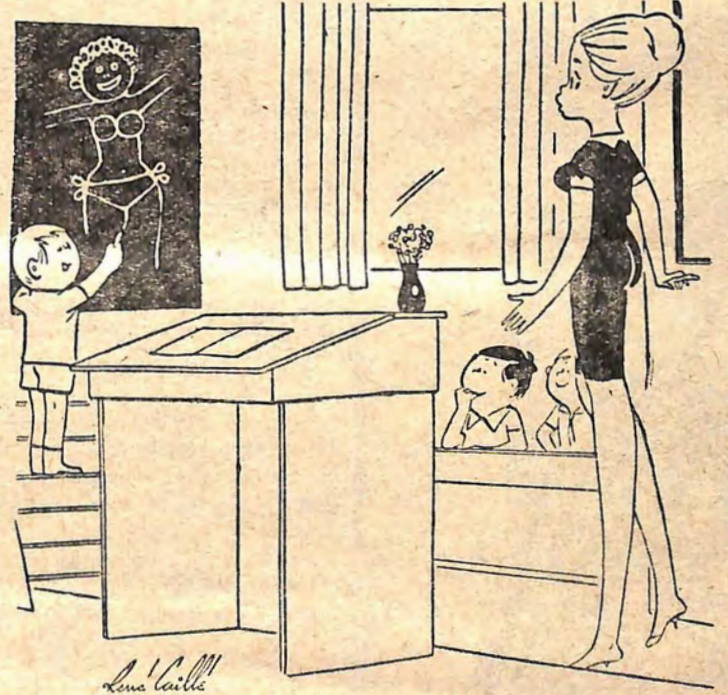
DÜNYA KARIKATÜRLERİ

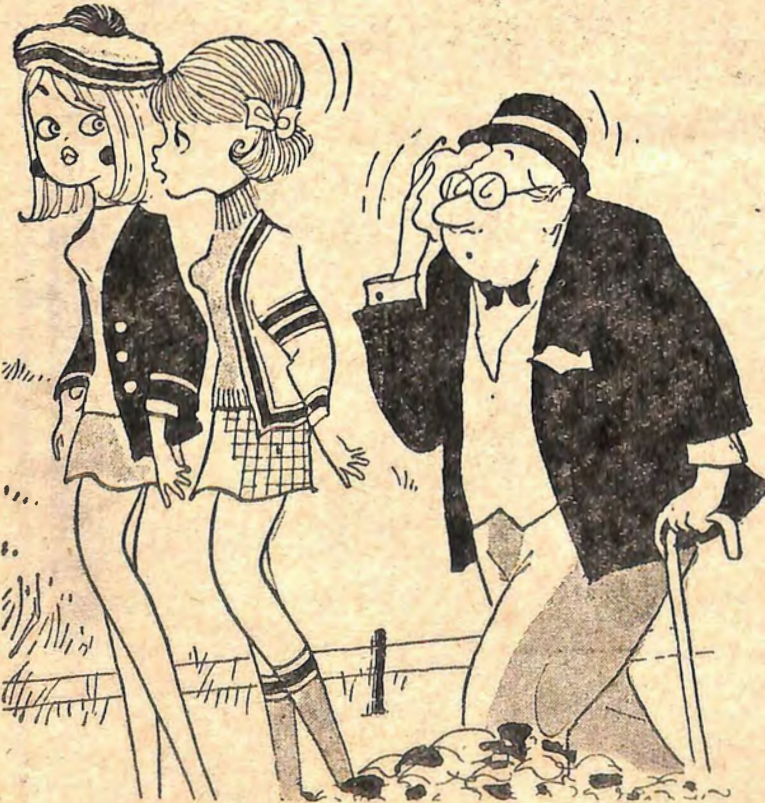
YAZIGIZ

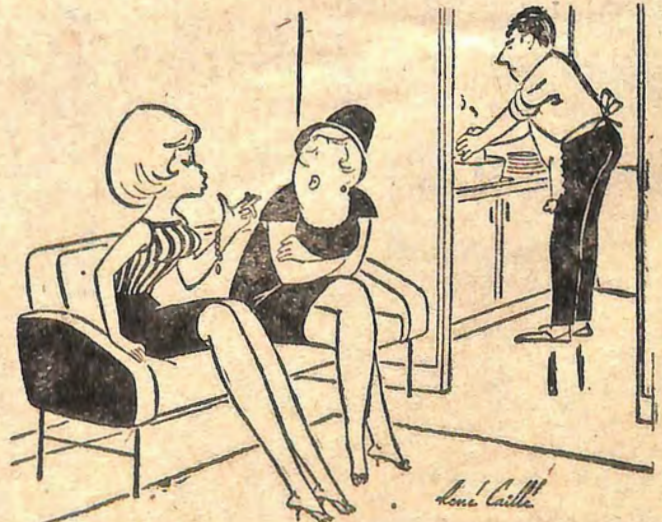
- SİZİN İŞİNİZ VARSA BEKLEMİYİN . MUAYENE
UZUN SÜRECEĞE BENZER !..

- PLAJDA NASIL OLDUĞUNUZU ARKADAŞLARA
GÖSTERİYORUM!..

- FENA SOLUMAYA BAŞLADI . NEFESİ BACAK -
LARIMI DONDURUYOR !..

- FIKRİNİ DEĞİŞTİRDİ . OTOMOBİL YERİNE
BULAŞIK MAKİNESİ ALMAK İSTİYOR ...

Herkes derhal farkediyor... Tursil daha beyaz yıkar!

Tecrübeli ev hanımlarının tercih ettiği. Tursil:

- Daha beyaz yıkar,
- Çamaşırları yıpratmaz,
- Elleri bozmaz.

Tursil'den şaşmayınız.

Siz de çamaşırlarınıza Tursil beyazlığı veriniz

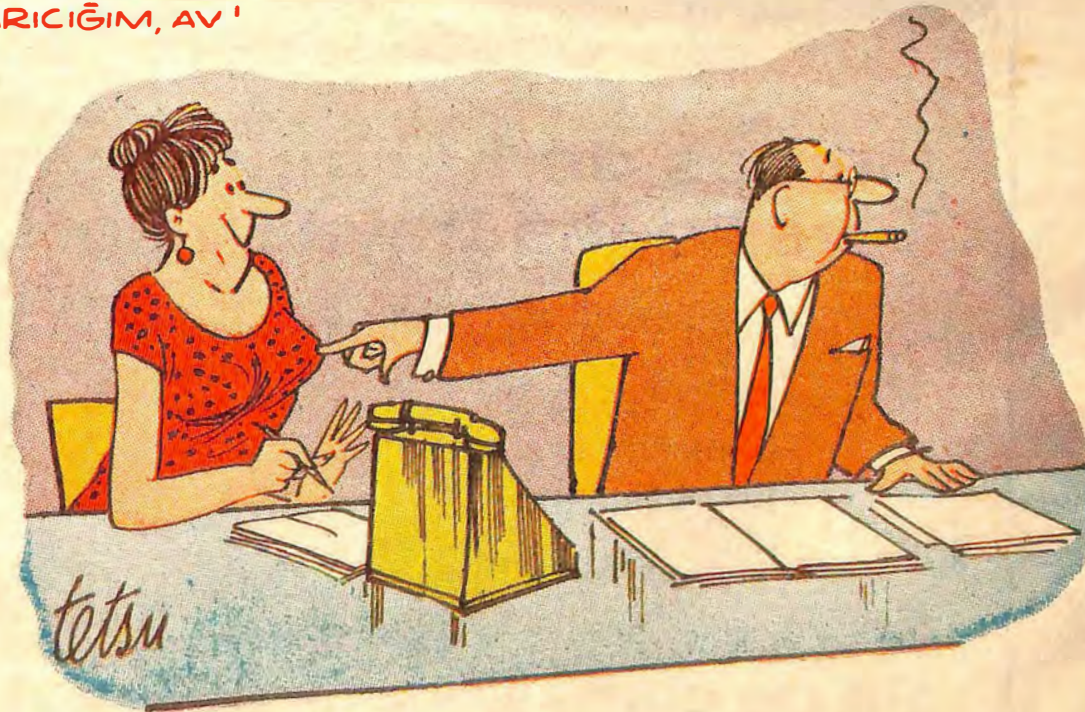
Aklaka

- BU DA NESİ ?
- AV KARICIĞIM, AV !

- NİYE ŞAŞIYORSUNUZ MATMAZEL ?.. BEN
KOCANIZIN SAĞ KOLU DEĞİL MİYİM ? *

- ZANNEDERSEM ZİL DİYE YANLIŞ YERE BAŞIYINIZ AMMA
İSTERSENİZ "GİRİNİZ" DİYE BAĞIRABİLİRİM !